PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 5
ТРАВЕНЬ
1985

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXVI ТРАВЕНЬ 1985 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 5 MAY, 1985 VOL. XXVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІЇ

Василь Симоненко — Лебері материнства	1
Марія Макаренко — У День Матері	1
Галя Українець — Гамільтон у пошану Лесі Українки	2
Уляна Пелех — Микола Руденко	3
— СЕЛО '85	6
Т. Г. — Плекання мови — це обов'язок батьків	7
С. Степанюк — Музейні вісті	8
Ніна Кузьменко — З життя клюбу „Золотий вік"	10
Андрій Качор — перша жіноча кооператива „Труд"	11
Олена Маляр — Рік 1933	12
Д. Янда — Курс ткання	13
Нашим дітям	14
Helen Raycheba — Keep House & Keep Quiet	15
— Selo	17
Ювілейна кампанія	18
Громадська хроніка	19
Квіти незабутнім	27
Річні звіти відділів	29
Довкола дому	32
Українська вишивка	32

НА ОБКЛАИНЦІ:

Моїй матусі в День Матері

Ukrainian Daughters Cook Book

Ukrainian Daughters' Cookbook compiled by Ukrainian Orthodox Women's Association of Regina.

Traditional & favorite recipes.
Beautiful nine colorful pages.

Send cheque of $9.95 + $1.50 for postage and handling to:

Ukrainian Women's Association
1920 Toronto St.
Regina, Sask.
Canada S4P 1M8

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Василь Симоненко

ЛЕБЕДІ МАТЕРИНСТВА

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.

Заглядає в шибку казка сивими очима
Материнська добра ласка в неї за плечима.

Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пущу тебе колиску синову гойдати.

Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
Опустіться, тихі зорі, синові під вії.

Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні,

Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.

Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.

У хмільні смеркання мавки чорноброві
Ждатимуть твоєї ніжности й любови.

Будуть тебе кликать у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.

За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.

І якщо впадеш ти на чужому полі,
Придуть з України верби і тополі,

Стануть над тобою, листям затріпочуть.
Тугою прощання душу залоскочуть.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Марія Макаренко

У День Матері

Колисати світ в руках благословив
Тебе Господь і Матір'ю назвав.

Яка велика мамі благодать, радість і заслуга в Господа, народити дитинку, продовжувача людського роду. Це є дар Божий і безмежна радість. Коли мама тримає в руках новонароджену дитинку, то вона не знає, чи то буде звичайна людина в майбутньому, чи буде велика людина — дороговказ для українського народу.

Колисала українська мати в руках свого великого князя Володимира, не знаючи в ту мить його величі.

Колисали кріпацькі руки пробудителя нашого народу Тараса Шевченка і багато інших великих людей українського народу.

Схиляємо свої голови перед мільйонами українських матерів, які колисали своїх умираючих дітей в роки страшного голоду, пригортаючи їх до своїх грудей ближче і тісніше. Свідком цього останнього голодомору є Господь.

В День Матері ми говоримо не лише про саму подяку матері, що вигодувала і виростила гарних дітей та дала їм соціяльні кращі умовини. В таких країнах, як Канада та Америка всі народи світу хочуть дати краще життя своїм дітям ніж вони самі мали, де жили самі, не маючи волі чи й можливости на вищу освіту. Отже й для українців це є нормальне. Але завдання мами українки є інше від англійки, німкині чи француженки чи їм подібних. Дитина котрої будь з тих народностей вертається у свій край, та продовжує своє нормальне життя властиве його культурі, мові, звичаям. Ми, українці не можемо так свобідно повернутися в свій рідний край, як це роблять люди інших національностей, бо він під окупацією чужої і ворожої християнському світові влади. Ми повинні організовано працювати, щоб зберегти свою віру, свою культуру, піддержуючи державницькі змагання нашого народу.

Не важно, якою квіткою нагородять діти свою українську маму — орхідеєю чи трояндою. Кожна українська мама найперше повинна себе запитати в День Матері, „чи вклала я оцю красу орхідеї чи троянди в серце своїх дітей, чи навчила я своїх дітей пізнати красу рідної мови, шанувати, свої традиції, плекати свої культурні цінности?" Коли ти, мамо цієї краси дітям не дала, то чи гордо ти можеш пишатися тією квіткою в День Матері?

З історії знаємо, що мати жидівського народу протягом 2000 років живучи в різних кра-

їнах світу, часто переслідувана з посвятою будувала Ізраїль, виховуючи для нього синів і дочок. Коли мати — з роду жидівка а одружена з батьком іншої національности, то дитина все одно є в руках матері, вихована в культурі її народу. Вона мати і вона мусить виконати свій обов'язок перед своїм народом. І така жінка може гордо носити заслужену квітку від своєї дитини в День Матері.

Діти найшвидше асимілюються і відходять від свого родинного кола, коли мама приятелює виключно з іншомовним середовищем, почуваючись чимсь вищим, вдома говорить виключно чужою мовою, то чого ж очікувати від дітей?

Кожна мама колише в руках свою новонароджену дитинку і покладає для неї пляни, бажаючи бачити її повноцінною людиною. Ці пляни у великій мірі залежать від мами, як вона їх виконає, якими під її опікою виростуть її син чи дочка.

Отже молоденькі мами! Несіть діток своїх до церкви, тоді ведіть їх до недільної та рідної школи. Плекайте в своїх дітей любов до всього рідного, виховуйте їх на провідників свого народу, головно навчіть їх краси рідної мови згідно з заповітом Т. Шевченка:

І чужого научайтесь,
свого не цурайтесь.

ГАМІЛЬТОН В ПОШАНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Відділ Союзу Українок Канади ім. Л. Українки в Гамільтоні відзначив свою патронку велику поетесу, Лесю Українку в м. лютому. Вступне слово сказала добр. М. Легенюк та привітала членок такими словами: "Дорогі членкині Союзу Українок Канади! Маю приємний обов'язок привітати Вас на цьому скромному святі, влаштованому в пам'ять нашої патронки відділу Л. Українки. Ми зорганізоване жіноцтво в Союзі Українок, кожного року в міру своїх сил і можливостей, обходимо це свято.

Леся Українка, як поетка займає одне з найпочесніших місць в українській літературі. Її твори, так само, як Т. Шевченка чи І. Франка відзначаються великим патріотизмом і високим витонченим мистецтвом слова, яка чарує нас, як чудесна музика.

Нехай це скромне свято буде нам для піднесення нашого культурного рівня та патріотичних почувань, як рівнож будьмо горді, що наш народ вилонив з себе такого широкого маштабу поетесу-письменницю Лесю Українку".

Пані Н. Пенюк з чуттям по-мистецькому перечитала коротку біографію з життя поетеси Л. У. і її письменницьку працю, в яких умовах вона писала і як терпіла фізичні болі, але до кінця свого короткого життя була незломною, не плакала над своїм горем, а мала сильну волю, щоб ще довше жити і писати для свого поневоленого народу.

Пані В. Логин прочитала як доповнення попередньо сказаного, як треба розуміти твори Л. Українки. Тому, що твори Л. У. є дуже глибокі своїм змістом, їх все треба читати з великою увагою. Ось, у вірші "Ні я покорити" Л. Українка говорить про свої власні поезії під словом "Пісня" треба розуміти її поетичну творчість. Вона називає її "Шаленою піснею", яка летить без стриму. Це сама душа поетки, відчуваючи страждання свого народу, бачучи велику неправду, заляканих своїх братів і сестер, які гнуться в неволі, бачучи байдужість та оспалість, з її душі рветься пісня, поезія, якої вона не в силі спинити. Поетеса вказує, що вона зовнішно зуміла запанувати над собою, каже, що вона навіть уміє сміятися "коли серце ридає". Зовнішно вона накладає маску спокою, але того вона не в силі зробити зі своєю поезією бо "Вона від туги й розпачу зродилась, за скритий жаль вона помститись хоче". Поетеса знає, що її пісня зустрінеться з такими, до яких взноситься її жаль, з тими, що покинули рідні перелоги, з тими що бояться ворожого погляду, з тими, що пильнують лише себе і своїх власних інтересів і вона каже:

"Коли вам страшно, — геть ідіть з дороги!
Хай пролетить ся пісня одиноко,
Як вихор через море льодове".

Майже скрізь усю творчість Л. У. простягається сильна нитка — поклик до громадської праці, до діяльности. Бути ідейною людиною, працювати для свого народу, в найтяжчих годинах не відступати від праці, не ховатися з нею, а так як та пісня шалена, повна вогню і непереможної віри іти до своєї мети.

Пані Логин ще прочитала як доповнення вірш Л. У. "Ні, я покорити...".

На цім закінчено це скромне свято.

Культурно Освітний Комітет вгощав солодким і кавою. Членки зложили 50 дол. на розбудову "Променя".

Галя Українець

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

МИКОЛА РУДЕНКО, ВЗЯВШИ ХРЕСТ, ІДЕ НА ТЕМРЯВУ, НА ЗЛО...

Я в житті шукав нової віри.
А без віри хто ж?...
Тільки звірі
З мозком нерозвиненим, драглистим.
Микола Руденко: Хрест

Довгий шлях був у Миколи Руденка до знайдення „нової віри". Прозові твори, що їх він написав до часу свого „прозріння" були соцреалістичного напрямку (написані згідно з напрямними партії!). Тому їх і друкували. Такі романи його, як **„Остання шабля", „Вітер в обличчя" і „Чарівний бемеранг"** принесли навіть розголос, великий успіх! Але в них вже помітні були нотки відхилення від соцреалізму. Успіх цих творів заохотив Руденка йти далі в пошуки правди. Студіював докладно текст „Капіталу" Маркса, бо хотів знайти пояснення хиб і розходжень у теоріях і в реальному суспільному та господарському житті України. СССР — держава, в якій є чверть орної найкращої землі світу (землі Сибіру, українські, кубанські й донецькі чорноземи), мусить купувати збіжжя в інших країнах. Тож зрозумів, що марксистська теорія про колективізацію не виправдується. Марксизм з його висловом „від кожного за здібностями, кожному за потребами" доводить до обожнювання „суспільного корита", бо атеїзм не дає іншої мети людського життя — релігійного ідеалу любови Бога, ближнього, спонуки удосконалювати себе духово, він розвиває жадобу — по трупах якнайшвидше дотиснутись до того корита. Тому й в СССР можливі такі явища, як обожнювання тирана Сталіна за життя, а по смерті його повалення з п'єдесталу.

Життьовий досвід Руденка багатий. Він пройшов шлях трудного життя в дитинстві, знає пекло війни, був ранений, успішний поет і письменник, виконував високі партійні функції, пізнав ментальність усіх прошарків суспільства, знає їхні проблеми. А в житті мав змогу бачити довкола замість обіцяного „економічно квітучого суспільства" не тільки заперечення щодо економічного стану, але й багато глибоких ран у суспільному житті, що їх приніс народам в СССР марксизм і комунізм.

Студія Марксового „Капіталу" принесла „Економічні монологи" Руденка, твір науково-філософічний, з художньою формою написаними розповідями. У творі два розділи: „Прощай Марксе!" і „Здрастуй Кене!", тобто автор прощається з теоріями марксизму, а вітає наукову інтерпретацію проблеми додаткової вартости французького філософа Кене, який заперечує інтерпретацію цієї ж додаткової вартости Маркса. Руденко глузує з твердження Маркса, що, мовляв, додаткову вартість творить праця, і то в однаковій мірі — праця людини, тварини й машини. А додаткова вартість є тільки та енергія, що її єдиним джерелом є Сонце (не вугілля, нафта, газ, лупаки). А зрозумівши ролю Сонця у всесвіті, Руденко знайшов Бога, побачив повну безглуздість марксизму, його наукову наївність.

Тому й так багато є в Руденка поезій на тему космосу, сонця, світла, мистецтва, тобто тих тем, що ведуть до пояснення вічних питань людини — „Пощо я існую? Яке моє призначення?", питання, що ведуть до Бога. Ці ж самі проблеми виповняють твір „Орлова балка", найбільшого й найважливішого твору Руденка.

Філософія цього твору пронизує єство персонажів „Орлової балки". Тут відображено життя різних прошарків суспільства України: гірників, металургів і вуглярів; життя інтеліґенції різних середовищ, священиків, селян, робітників, моряків-рибалок, інвалідів і партизанів минулої війни та контрабандистів. Персонажі далекі від тих, що є звичними у соцреалістичних творах („чорні" і „білі" характери людей"). В основному позитивні люди не позбавлені хиб, і навпаки — неґативні мають позитивні риси, словом — справжні люди, такими, якими вони є в житті.

Акція твору відбувається після другої світової війни в Одесі й на Донеччині в оселі Орлова балка, в якій є копальня вугілля. Колись ця балка була поросла могутніми дубами, пов-

новода річка з чистою водою пропливала поміж ними. На дубах гніздилися орли й багато іншого птаства. Вона й людям служила сховком від куряви й пекучого степового сонця.

Роман „Орлова балка" — твір великий, новий своєю темою, проблематикою, персонажами і їх конфліктами та філософією. У творі кілька сюжетних ліній — кожна могла б бути темою окремого твору, але автор вміло сплітає їх у цілість. Сюжетні лінії це: життя гірників та інтеліґентів в оселі Орлова балка, життя рибалок і моряків в Одесі, життя підземної Церкви в катакомбах на побережжі Чорного моря біля Одеси, інвалідів, партизанів і контрабандистів у Одесі.

Змальовуючи життя робітників вуглекопів, Руденко — знавець минулого і теперішнього Донбасу, з великою любов'ю й одночасно з обережністю та застереженням оцінює явище перетворення селянства цієї области України на робітників-вуглекопів.

В осередку життя в „Орловій балці" є родина Григора і Марії Медунів. З ними пов'язані інші важливі персонажі: син Сашко, що перебув війну, але й покарання у таборі-репатріянтів по війні за те, що мав відвагу сказати про право України виступити з СССР, як про це є мова у конституції, а цього стало досить, щоб стати заплямленим. Сашко працює в місті сталеваром, є господарем „пекла", розтоплює металь. Він одружений, має доню Юльку, освіта — тільки середня, бо перешкодила здобути вищу війна. В Медунів є брат Григора — Микола; він інвалід з війни, партизанив у катакомбах, живе в рибальському селі з дружиною; він колекціонер солдатської зброї; щоб забезпечитись на старість опікою, взяв був собі хлопчика з дитбудинку, але жінка не захотіла клопоту, тож віддав дитину Григорові і Марії (їхнього рідного сина довго не було з війни!). Прибраному синові залишили його батьківське прізвище й це дало змогу вже дорослому Іванові віднайти свого старшого брата Володимира, що також виростав у дитбудинку в Одесі; Володимир одружений був з маляркою Нелею (він і сам талановитий художник!), але вона його залишила, бо Володимир став алькоголіком, на життя заробляв як сантехнік у житловому будинку; Медуни радо прийняли до родини й Володимира.

Сусідкою Медунів була бібліотекарка Ксеня Петрівна — вдова по інженерові гірникові, який три роки тому загинув у шахті, рятуючи цілу лаву людей. Обоє з покійним чоловіком кінчили університет у Києві. Ксені з переїздом до Орлової балки треба було з правника перекваліфікуватись на бібліотекарку. Прив'язаною до Медунів була й родина Віктора й Олесі та Олесина мати Оксана Самійлівна (її наречений загинув на війні, Олеся виростала без батька, — вона нешлюбна дитина, а це було тягарем у житті матері). Всі старші люди селяни побожні, зберігають традиції, тужать за минулим — за красою зруйнованої природи, що її руйнує індустрія, за Церквою, що її руйнують прислужники партії.

Родина Медунів — давня патріярхальна сім'я, яка у своєму житті вміла робити добро людям. Ось Марії Гаврилівній не служать ноги на старість. Вона голодувала в тридцять третьому, бо свій хліб (шахтарям видавали його) віддавала крадькома від Григора дітям померлої з голоду сестри на Полтавщині. Ноги вкрилися водянистими пухирями, а там і синюватими виразками. Григір як досвідчений і найстарший вуглекоп почувався до обов'язку рятувати оселю від стихії пожару, що вибухла в копальні. Серед сміливців, що ризикували життям, був також Іван Таран. Рятувати шахту зголосилося троє мулярів і два пожежники, а всіх під землею було восьмеро під проводом Григора. Всі урятувалися, повернулися попарені, але цілі, тільки Євген Криворучко (самітний товариш Ксениного чоловіка) попечений. Але і його вилікували, залишилися тільки знаки від попечення на лиці.

Ксеня Петрівна після смерти чоловіка залишилася в Орловій балці, бо затримали її тут „не шахта, звичайно, а люди. Вони тут особливі" — казала Володимирові. Автор подає пояснення цього — шахтярі живуть у постійній війні за існування, а це очищає людей.

Очищаючий вплив Ксені та цієї родини був і на Володимира. Вони його врятували від алькоголізму, до якого він пристав, живучи в Одесі. Атмосфера родинного тепла, яке йому створили Ксеня й Медуни, дала Володимирові силу позбутися налогу. Володимир, знайшовши інтеліґентну співбесідницю, розумну товаришку життя, з якою міг розмовляти і про філософію Дантової „Божественної Комедії" і про сенс людського існування і про безмежність, про твори світових письменників і про складність людських почувань, і про образотворче

мистецтво, і про політику партії в Україні. Вона знає загрозу для української мови, але боронить погляду, що нація згинути не може, бо дух її береже, нація не тільки мова. Вона була для Володимира справжньою опорою в житті, вміла відчувати його стан і допомогти в найскладніших його конфліктах. І хоч у Володимира були мимовільні відрухи в бік молоденької Стели (яка йому позувала до картини „Причинна"), чи не міг вповні визбутися пам'яти про Нелю, а яка його непритомного від алькоголю залишила на березі моря, проте культура поведінки старшої на шість років Ксені скорочувала ті нитки Володимирового зв'язку з іншими жінками.

Головним персонажем у цьому творі є Володимир Таран — обдарований маляр. Він виріс у дитячому будинку, вчився в художньому інституті, але не закінчив його. Крім того, студіював економічні науки та філософію. Мав ніжну чутливу душу, шукав відповіді на питання — чому існує добро і зло? Чому мистецтво, що має осмислювати дійсність, виявляти найістотніше в людині, її найсвятіше, люди (і він з ними) перетворювати мусіли б його на об'єкт дешевих спекуляцій. В Одесі, не маючи приятелів, шукаючи виходу з противоріч у житті, почав пити. І тоді він став жертвою Бориса Корнієвича — контрабандиста. Він давав Володимирові реставрувати старі ікони, платив йому мізерні гроші.

В Орловій балці — інша атмосфера і домашня, і довкілля. Ось вночі не мігши спати опинився Володимир біля шахти, побачив терикон (насип порожньої землі з шахти) і вид його зробив гнітюче враження на художника. Хотів позбутися його, увійшов до опущеної (через терикон) колишньої хати Медунів, знайшов пляшку горілки (Григір з десятого року життя попивав її щодня!), випив, і запанувала над ним глуха невиразна підсвідомість.

У цьому стані побачив „звіра з безодні" терикону. Він дихав чадом, видними були полум'яні язики, з яких визирали страховища. І раптом все це злилося в обличчя бадьорого, самовпевненого молодика, що нагадував Віктора Неберу — промислового пейзажиста.

Вийшовши з хати, Володимир пішов оглянути балку. Побачив руїну природи — вмираючі дуби стояли, як вояки поранені камінням, що гупало в їхні груди, брили чорними круками рябіли на білому крейдянику, на дні балки дзрюкотів струмочок.

Глибокі переживання Володимира в зустрічі з наступом технології на біосферу спонукали його висловити свої болючі почуття картиною. Він намалював її, називаючи „Каяття". Відвідуючи село Бугаївку, побачив зруйновану церкву. Чутлива душа маляра перейнялась побаченим. Внутрі церкви поміж стінами ріс ясен (символ життя), біля церкви розтаборились цигани з дітьми. Зароїлись нові — тим разом релігійні думки й почуття в художника. Він зробив ескіз з церкви з циганами біля неї. Ксеня порадила замість циганів намалювати жінку, що повертається з евакуації додому.

Праця над мистецькими картинами получена була з глибокими роздумами переживаннями, сумнівами. Він знав, відчував мистецтво — воно не бездумне фотографування, спонукує мистецьку творчість чесне унікальне переживання, настрій. Бо „хитрощі з самим собою здатні породити лише безпринципного міщанина", а не художника. Щоб стати художником, треба повноти душі, щирости, а не хитрощів.

Автор вивів Володимира з алькоголізму до творчого життя. Мало того, художник здобуває признання серед вуглярів картиною „Каяття". Її купив директор шахти для клюбу робітників Орлової балки. Це принесло йому не тільки славу, але й грошеву нагороду, яка уможливила сплатити гонорові задовження Неберi, звільнити домашнє господарство Ксені від надмірної ощадности на життя. Картину „Мати" прийняли на республіканську виставку творчих досягнень художників фабрик і копалень. Образ дістав дуже похвальну рецензію. У ній рецензент назвав художника сонцепоклонником, бож усім людям відомо, що життя походить від Сонця, а жінка на картині „ніби виліплена з отого світіння, що розливається над землею". До того ж під час виставки багато людей, стоячи перед картиною, сперечалися, значить спонукувала їх до думання, зворушувала сила художникового хисту.

Та старі Володимирові гріхи не дали йому спокою. Віктор Небера, якого художник трактував як приятеля, бож він був близьким і для Медунів, бувши жертвою контрабандистів (вони його зробили наркоманом), зруйнував родинне своє життя. Володимир і Ксеня співчували його дружині Олесі, шукали шляхів, щоб їй допомогти. Та Олеся не могла повірити осторогам Володимира, болючим досвідом вона про

СЕЛО '85

СЕЛО — унікальний проєкт культурного заглиблення, який організує й переводить національна екзекутива Союзу Української Молоді Канади (СУМК).

Від свого початку в 1974-му р. СЕЛО розвинулося в зв'язну й змістовну програму навчання, що намагається задовільнити конкретні потреби української громади в Канаді в епоху швидких змін.

Щороку в серпні протягом трьох тижнів сумківці та інші молоді українські канадці від 15-го року життя збираються серед природи, далеко від шуму буденного життя. Тут, у рамках творчої й різноманітної програми, вони поринають у науку, що дозволяє їм збагнути й зрозуміти нашу українсько-канадську тотожність.

Інтенсивно вивчаючи мову, духовість, традицію, історію, літературу, музику та мистецтво, учасники СЕЛА починають глибше розуміти українську культуру і осмислюють її як чинну частину українсько-канадської свідомости. СЕЛО не тільки дає охочим знання й уміння, які потрібні при цьому процесі, але й побуджує бажання глибше вивчати ці ділянки, щоб стати повноцінним членом української громади.

Крім навчання, на СЕЛІ сумківці мають нагоду особисто пережити багатогранність громадського життя. Вони знайомляться з його сильними і слабкими сторонами. Тому що СЕЛО, неначе мікрокосм української спільноти в Канаді, учасники починають краще розуміти життя громади і значення співвідповідальности для її виживання.

Протягом свого відносно короткого життя СЕЛО було сміливим піонерським почином нашої спільноти. Багато учасників СЕЛА стали в ряди провідників СУМК-у та споріднених організацій і тим причинилися до пожвавлення громади і дальшого розвитку українсько-канадської тотожности.

СЕЛО постійно розвивається для передавання культурних надбань і для науки, де так само охоче вчаться, як і навчають. Та понад усе, СЕЛО намагається доказати, що наша культура — жива і приваблива альтернатива в добу асиміляції.

Цьогорічне СЕЛО відбудеться від неділі, 11-го серпня до п'ятниці 30-го серпня на українській православній оселі Барвінок недалеко Едмонтону в Альберті. Кошт три-тижневої реєстарції: $350.00.

Познайомтесь особисто з альтернативою СЕЛА. Звертайтесь на адресу:

SELO '85
c/o CYMK National
#15 11024 — 82 Ave.
Edmonton, Alberta

наркоманію свого чоловіка пересвідчилась сама. А Володимир, не міг, як чесна людина, сховатись з тим, що він сам співпрацював з продавцям ікон, він зізнав перед владою свій злочин. Відбувся суд — Володимира покарали трирічним ув'язненням, Віктора Неберу засудили на два роки, Кирпу — контрабандиста — на п'ять. А справжніх торгівців наркотиками навіть не згадувано на суді. Чому? Про це буде мова при аналізі характеру тих персонажів, що жили в Одесі, в укритті. Їхніх вчинків зовні не видно.

(Продовження буде)

Уляна Пелех

Ярина Зоряна

ВОНИ ТАКІ...

(Ластівки зі Саскатуну)

Вони такі — як пахощі весняні...
Як подих вітру — ніжного тепла.
Як шум лісів... як цвіти на поляні,
Що так безмежно радують серця.

Щебечуть пісню нову... і знайому...
Летом ластівки мчать в прарідний край.
Беруть на крила — несуть нас "додому"
Чарують душу — творять чудо — рай!

Це Павличенків нащадки завзяті
І Клапоушків, Байдів, Вівчарів,
Що зберегають скарби необняті —
Пагінки люду — з родючих степів.

Вони такі — як нахощі весняні
Зелене жито... роса на траві.
Вістуни щастя, радісно-кохані:
Ластівки милі — з рідної землі!

Міннеаполіс — лютий 85

Плекання мови – це обов'язок батьків і перше завдання жіночих організацій

Мова — витвір народного генія.
Мільйони предків протягом тисячоліть
творили її, плекали...

(Катерина Козуб)

Відбувалася дискусійна лава, темою якої була мова, а з тим і національне виховання. На залі не було видно батьків — тих учасників, що мають малолітніх дітей, а що їх повинна б цікавити проблема виховання й мови. Зате були старші — мабуть бабусі й дідусі українські патріоти, декілька вчителів і інших громадян, зацікавлених виховними справами.

Завданням учасників лави було подати свої поради як мову плекати, поділитися досвідом з життя своєї родини. Відізвався один батько:

— Мої сини володіють мовою і люблять користуватися нею — належать до театрального гуртка, радо деклямують на літературних вечорах, дописують до молодечої преси, належать до танцювального ансамблю, не згадуючи того, що є членами молодечої організації. З нашого досвіду можу подати таке: Ми прочитали з ними багато українських книжок, що їх вимагала українська школа. Їдучи автом на оселю, чи день у дальшу дорогу, ми завжди читали також. І співали. Багато впливу на дітей мали їхні дід і баба. О! наша бабуся невичерпна з розповідями про своє дитинство й свою боротьбу за мову в умовинах еміґрації, життя на чужині. Вона вклала багато зусиль у плекання української духовости наших дітей. Батьки моєї дружини — еміґранти з першої світової війни. Виховували своїх доньок на Чехо-Словаччині. Їхній досвід нам багато допоміг! Це велика благодать, коли бабуня і дідусь приятелюють з внуками, живуть з ними разом.

— А мій досвід, хоч без допомоги бабці й діда (вони рано відійшли у вічність), але ми з дружиною покищо маємо успіхи. Наші діти — син і доня взяли від мами й тата прив'язання до традицій. Ми дуже пильнуємо, що б релігійні святкування в нашій хаті зберігали всі звичаї нашого народу, нічого чужого в них не повинно бути, бо це обезцінює їх. Вартість всякого мистецтва—а наші звичаї і традиції мають у собі багато мистецького — тоді, коли вони інші, оригінальні, своєрідні. Різдво, Великдень, Зелені Свята і кожне інше свято стараємося відзначувати в нашому родинному житті. Крім загальних традицій, додаємо спільну молитву, обов'язкова участь у Богослужбах, розмови — передаємо те, що нам оповідали про свята наші батьки (мій батько священик!). А зрештою, це загально відомі речі — треба ж, щоб діти мали щось для душі, не тільки для тіла — їжу, одяг і люксуси в хаті. Уважаю, що куди більше для дітей зробимо, коли передамо їм нашу культуру, духовість, корм для духового життя, ніж коли залишимо їм бозна який маєток!

Третій дискутант не міг похвалитися такими успіхами. Має труднощі збоку дружини. Вона, хоч і українка, але не знає мови, щойно вчиться. Сам він уже третє покоління в Канаді й вивчив мову в дорослому віці самотужки. Тому дуже пильнує мови в дітей. Старшу доню посилає до українського дошкілля. Про це висловився:

— Моя Оля нерадо йде до Пласту, каже, що там вона не почувається „дома". Зате куди краще їй подобається належати до дитячого спортивного клюбу при чеській організації. Там вона скорше знайшла подружок. Я говорив про це з „владою" в Пласті, але не знайшов зрозуміння. Пласт ставить виразну мету свого виховання — виховати позитивних громадян держави і патріотів України. Я ж почуваюся в першу чергу канадцем, а Україна для мене цікава своєю культурою, в'яже мене з нею спадковість, коріння.

Виступ третього дискутанта викликала пожвавлення не тільки серед учасників лави, але й серед публіки на залі.

— Це тому ваша доня не почувається в Пласті добре, бо її разить там, от наприклад, те, що там в основному все обертається довкола української проблеми. А ви, її батько, а тим більше мати, не поділяєте того. Дитина дуже швидко це вичула, вона чується чужою серед українських дітей, що співають: „Як виростем

(Докінчення на ст. 13)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ОНТАРІЙСЬКА ФІЛІЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

На образку мистецька керамічна тарілка, зі збірки Онтарійської Філії Музею С.У.К., оздоба тарілки з наукових джерел української давнини за описом мисткині Я. Стеців.

Орнамент пропам'яті першого на цілому світі приручення — тарпана на українських степах. Цей величний процес прийняли українські племена до вершин. Процес цей мав велике значення для людини прив'язаної до місця і призначеної тільки на свої ноги, щоб подолати простори.

З приручення коня яких 2-3 тисячі літ до Христа, відчинились простори для осілих племен і багато громадян покинуло свій край в цілі розшуків і пригод. Так вийшли з переселеної України сотки і тисячі вершників Скито-Руських племен та помандрували по цілій Європі, в Малу Азію, Анатолію, в Індію, та на схід аж по Балкан.

Ці відомості є згідні з найновішими твердженнями світових науково-історичних дослідників, в супереч намаганням нормансько--московським теоріям повалити істину, що колискою індоевропейських народів була наша Українська територія, з якої розпливалась по европейському суходолі різні народи і культури.

Вершники прибирали своїх коней — тарпанів в прекрасну одежу накривала, які оздоблювали їх в золоті, срібні та з кісток. Вони любили своїх коней-тарпанів як своїх побратимів, для них вони були все, засіб транспортації та навіть харчевий засіб, від кобил молоко,

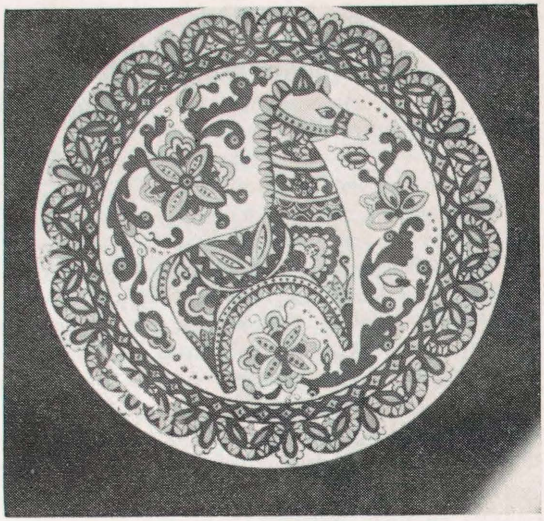

Тарілка ч. 17 — „Перше приручення"

часом в потребі коневі жилу прорізували і пили кров. За коня були поважні сварки і бої, він був високо цінений і шанований.

Орнамент коника-тарпана ввесь розписаний стародавним взором. Він обведений ґірляндою квітів, листків (символ здоров'я) та сучасними ріжками (символ сили), зрошений фосою. Орнамент замкнений беріжком зі заячих ушків (символ скорости).

Софія Степанюк, реф. дописів

КІЛЬКА ЦІКАВИХ ПРОЄКТІВ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПРИ МУЗЕЮ ЦІЄЇ ВЕСНИ

Проєкт "Pioneer Tours — Phase III" — Музей отримав фонди від уряду, щоб продовжувати свою працю при документації українських історичних місць в Саскачевані. Третя фаза цього проєкту анґажує трьох працівників, щоб закінчити документацію місць, які знаходяться близько головної дороги "Yellowhead", особливо в околицях Йорктон та Норт Бетлфорд. Фаза третя відбудеться в днях від 15-го квітня до 30-го серпня 1985 р.

Проєкт зразків вишивки — Музей щойно отримав дотацію в сумі $5,000.00 від саскачеванського уряду, щоб перемістити в нові альбоми свою збірку зразків вишивки, котрі начислюють около 1,500. Даруся Гишка та Варвара Дербавка виконують працю за найнові-

шим музейним стандартом. Їм допомагають штаб Музею та поважне число добровільних працівників, котрі пришивають нові ярлики.

Конференція туризму — Перша саскачеванська конференція на тему туризму відбулася в Саскатуні минулої осени. Брошура "Ukrainian Historic Sites in Central Saskatchewan", яку видав Музей, була ентузіястично прийнята і була представлена як добрий приклад як можна приваблювати туристів до Саскачевану.

"Landmarks" — Пересуваюча виставка

Виставку фотознимок під назвою "Landmarks", котра була на показі в Музею від 25-го січня до 3-го березня 1985 р., тепер можна зарядити на показ в інших місцевостях. Цю виставку приготовили перші дві фази проєкту "Pioneer Tours". Виставка включає історичні місця в околицях Гефорд, Саскатун, Фиш Крік, Вакав та Айтуна. Можна помістити цю виставку в народніх домах, місцевих залях, публічних бібліотеках і т. п. Як що Ви зацікавлені показати цю виставку у Вашім місті, просимо вдатися до Ґені Гавриш, освітньої референтки Музею.

Ірляндська виставка — Щороку Музей показує одну виставку культури іншої етнічної групи. Цього року ірляндська виставка відкрилася в Музею 10-го березня. Програма при відкриттю включала ірляндські танці та оркестру. Ця виставка була на показі в Музею до 14-го квітня 1985 р.

Нові працівники — В січні ц. р. Музей заанґажував двох нових працівників. Ірина Горгота-Рич тепер є куратор Музею а Ґеня Гавриш виконує обов'язки освітнього референта.

20-го березня 1985 р.

А. Качковський

ЮВІЛЕЙ ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

Заходами культурно-освітнього відділу ім. Княгині Ольги у Вінніпезі, відзначено Ювілей 25-ліття жіночого журналу "Промінь".

Святочна програма відбулася в неділю 10 лютого цього року після закінчення Служби Божої в українському Православному Соборі Св. Покрови. До соборної авдиторії зійшлися всі присутні, де після смачної перекуски, яку приготовили членки відділу, розпочато програму. Програму провадила культурно-освітня референтка пані Анна Шевель. В своєму слові пані Шевель передовсім звернула увагу на розповсюдження побільшення числа передплатниць — читачок журналу, щоб тим способом забезпечити його фінансово та допомогти йому краще розвиватись у майбутньому. Дальше вона сказала, що "Промінь" є журналом Союзу Українок. На його сторінках бачимо постатті видатних і славних людей, письменників, поетів, творців культури українського народу. "Промінь" відзеркалює релігійно-національні і господарські справи жіночого характеру. Своїм змістом він є доступний для кожної особи, тому, нашим обов'язком є читати його та дбати про його існування.

В дальшому — виступив церковний соборний хор, що дуже гарно відспівав "Отче наш". Головну доповідь виголосила добродійка Марія Керніцька, яку представила добр. Д. Семотюк. У своїй доповіді доповідачка подала докладно про перші прояви жіночого руху на Рідних Землях і згодом його діяльність серед українського жіноцтва у вільному світі. Дуже послідовно доповідачка накреслила причини цього руху і згадала тодішніх і сучасних жінок, які невтомно і віддано працювали й працюють для добра українського жіноцтва, святої Православної Церкви і українського народу. Вона звернула увагу також на рідну пресу, а особливо на видання жіночого журналу — "Промінь" і заохочувала всіх присутніх виписувати цей журнал, розповсюджувати його, бо він насвітлює християнсько-духове і національне та господарське життя українського жіноцтва поза межами України.

По цій багатогранній доповіді виступив хор "Ліра" під керівництвом панни В. Лукашенко, який під акомпаньямент бандури відспівав дуже гарно чотири народні пісні. Цей хор був зорганізований перед Різдвяними Святами. У своїх нечисельних ще виступах отримував від присутніх велику подяку і признання. Бажаємо хористам і їх диригентці багато успіху на будуче.

На закінчення п. В. Самець висвітлив частину фільму з 60-ої річниці трагічного голоду, якого демонстративно перепровадили всі українці в жовтні 1983 року у Вінніпезі. Пані Віра Сенчук зібрала певну кількість річників журналу "Промінь" і мистецько їх уложила на столі, яких із зац'кавленням оглядали присутні.

Цілий дохід призначений на видавничий фонд журналу "Промінь".

На закінчення пані Віра Ковальчук подякувала всім присутнім за прибуття, та моральну і матеріяльну підтримку нашого рідного журналу. При вступі було зібрано 155.00 дол.. Поодинокі пожертви склали такі особи: По 10.00 долярів, пані: Емілія Луценків, Анна Юрійчук, Соня Пелех, Марія Кушнірик, Василь і Віра Ковальчук, Марія Зайцев, Анна Шевель. 5.00 дол. — Надія Окруско. Загальна сума: 230.00 долярів.

М. Зайцев

Ніна Кузьменко

З життя клюбу „Золотий вік"

Організаційно-подорожовий комітет розпочав свою працю в 1984 році екскурсійною поїздкою до Нью Йорку і Бавнд Бруку. Багато праці в організування екскурсії вклали п. Г. Сав'юк, пані О. Кошарна і Г. Губа і ось 16. 6. о годині 6:30 ранку автобус „Сіра собака" від'їхав від Українського Центру в п'ятиденну подорож.

Доїхали за кілька хвилин до 401 автостради і понісся автобус по напрямку Баффало.

Переїхали міст „Миру" через ріку Ніяґара, зайшла працівниця прикордонної служби, переглянула документи і, побажавши приємної подорожі, вийшла з усмішкою на устах. Не те, що там, на рідній землі, як розповідають ті, хто побував на Україні! Пів-годинний сніданок і далі несе нас „Сіра собака" по автостраді до Баффало. Була 10 година ранку, сон не брав нікого і полилася пісня, спершу тихо-несміло, а далі все голосніше.

Навпереміну пісні приходили розмови і автобус був наче вулик бджіл. Проминали містечка, хутори, зорані поля, особняки багаті та гарні, а потім знову поле і ліс по боках широкої автостради.... Приближалися до Рочестеру, гористий ляндшафт, де-не-де пасовиська, а в долинах розкидані замріяні поселення. Чим далі, дорога проходила поміж горами, а при дорозі квіти-квіти: білі, блакитні, золотаві...

В'їхали у штат Нью Джерзі, віднайшли, по довгих пошуках, готель „Голлидей Інн" п. Бойчука і ще встигли на концерт у Бавнд Бруці — чудовий концерт під відкритим небом з виступами танцювальних ансамблів з Канади і Америки та солістами Ганною Колесник і Мартою Кокольською.

17. 6. 1984 р. в неділю були на Службі Божій у Церкві-пам'ятникові в Бавнд Бруці. Церковця чепурно прибрана, заповнена молящими, гарно співав хор. Відвідали цвинтар біля Церкви і налинули сумні спогади з пережитих років в Німеччині. Серед надписів на пам'ятниках знайшла імена знайомих, що відійшли на вічний відпочинок. Зупинилася біля свіжої ще могили славної пам'яти маестро Г. Т. Китастого... з квітів зроблена бандура обперлася об звичайний дерев'яний хрест... Спи батьку-кобзарю! Ти зумів запалити любов до бандури і української пісні у серцях молоді, яка передаватиме пам'ять про Тебе з покоління в покоління.

Після обіду проїхали вулицями Нью Йорку, були в Українському Конґресовому Комітеті, в музеї, в крамниці Сурма. Супроводжувала нас всюди українка-адвокат Ліда Савойка. 18. 6. 1984 р. цілоденна подорож по Нью Йорку в супроводі молоденької Марусі Яримович та п. Мирона. Проїхали 2-ою Авенью де скупчені українські установи, провіз нас „Сірий собака" на Бродвей — найдовшій вулиці в світі, біля Метрополітальної Опери, відвідали Об'єднані Нації, де, розділившись на дві групи, почули розповідь про заснування О. Н., ціль і працю її. Провідниця (прізвища не пам'ятаю) молода, добре ознайомлена із Україною і її проблемами у „сім'ї народів СРСР". Відвідали кімнату Генеральної Ассамблеї і бачили стіл, по якому покійний Микита Хрущов гатив своїм черевиком! Сестри Савойки і ще кілька молодих людей гостили нас перекускою в Українському Інституті Америки. 19. 6. 1984 р. день для закупів. Розбрелися всі хто куди. Проходячи по крамницях все зустрічала то одного то другого з великими пакунками покупок.

20. 6. 1984 р. о годині 6:00 ранку розпрощалися з готелем. Тихо-тихо в автобусі: кожен дрімав, продовжуючи нарушений сон... О 9:00 годині висипалися на подвір'ї чистого, чепурного Мек Доналда. Здивовано дивились на такий гурт модей продавці. Напевно не часто трапляється їм така інвазія! Наступна зупинка у місті Корнінґ — світової слави фабрика виробу вогнетривалого посуду.

Тяжко описати те, що бачили і що купили у фабриці! Як побачив наші пакунки водій „Сірої собаки" п. Василь, то міг сказати лише одно: „Моліться, щоб через кордон не довелося все розвантажувати". І всі ми, без виключення, у думці молилися. В автобусі враз запанувала мертва тиша, кожен думав про себе: перевірятимуть чи ні?!

З невеликою затримкою у Баффало, переїхали міст „Миру" і, легко зітхнувши, кожен відчув, що ми вже дома, в Канаді! Вечеря у ресторані Ніягарського парку і з піснею і жартами в дорозі до Лондону. Щира подяка організаторам екскурсії п. Сав'юкові, паням О. Кошарній і Г. Губі за їхню працю, а водієві „Сірої собаки" нашому українцеві панові Василеві за те, що витерпів нас протягом 4-ох днів.

Андрій Качор

Перша жіноча кооператива „Труд" та її школа у Львові

Відзначуючи 100-річчя українського жіночого руху, я досі не завважив ні однієї статті на тему ролі української жінки в українській кооперації. А вона була велика, бо відомо, що „жінка тримає три вугли домашнього господарства", а щойно четвертий належить чоловікові. Подібно мається справа з освітою і вихованням дітей і тому хтось мудро завважив, що „батько стоїть вище сотні учителів, але мама стоїть вище від тисячі батьків".

Цю істину розуміли українські кооператори і тому українська кооперація дуже багато часу і уваги присвячувала для організації жіноцтва в усіх видах існуючих кооператив. Верховна кооперативна установа, Ревізійний Союз Українських Кооператив у Львові, між двома світовими війнами, створив навіть о к р е м и й Відділ Пропагаторок Кооперації, який очолювала мґр. Ірина Гладка. У Галичині в 1938 році, як подає річний звіт РСУК, працювало 21 пропагаторок кооперативного руху в 15-ти округах.

Серед різного типу українських кооператив у Західній Україні була теж жіноча кооператива „Труд", про яку варто ,а може і треба сказати кілька слів, як причинок до історії українського жіночого руху.

**
*

Зісторії знаємо, що жіноча освіта довгі роки, в різних державах, була законом обмежена. Довгі роки не було окремих шкіл для дівчат в Україні, бо їх не було і в других державах. Це цікава тема, яка заслуговує на окрему студію. Щойно з кінцем XIX сторіччя в Галичині засновано кілька окремих шкіл для дівчат. Були це гімназії, або учительські семінарії, але не було ніякої ремісничо-промислової школи, де дівчата могли б набути якогось практичного фахового знання, яке забезпечувало б жінці самостійне життя.

Першою такою спробою було заснування у Львові ж і н о ч о ї промислової кооперативи „Труд". Первісна її назва, до 1914 року, звучала: „Жіноча спілка промислова „Труд". Ініціятором до її заснування був інженер-архітект Василь Нагірний, основоположник першої споживчої кооперативи у Львові „Народна Торговля" ремісничого товариства „Зоря", руханково-спортового товариства „Сокіл" і ін. Він, як голова першого ремісничого товариства „Зоря" побачив, що українські ремісники дуже часто женяться з польками, бо в містах Галичини бракує українських дівчат, які мали б таку ж саму як і вони ремісничо-промислову освіту.

Інженер В. Нагірний у 1894 році звернувся до „Клюбу Русинок" (пізніше цей Клюб і Жіноча Громада дали почин організації „Союзу Українок"), що був заснований рік перед тим, з проханням допомогти йому зорганізувати жіночу кравецьку робітню, де наші дівчата могли б учитися кравецтва. Голова Клюбу, Герміна Шухевич, радо на це погодилася. Цю справу обговорено на засіданні Управи Клюбу 15 травня 1894 року (таке подає В. Нагірний у своїх друкованих споминах), а відтак на загальних зборах, на яких обрано окрему комісію для цієї справи. Ця Комісія, окремим обіжним листом, звернулася до різних людей, що займалися економічними справами, за опінією та евентуальну поміч при організації такого варстату праці. Одначе на цей обіжний лист було тільки кілька відповідей. Комісія довго вагалася, чи братися за це діло. Вкінці вона попросила В. Нагірного виготовити статут для цієї робітні-кооперативи. Над статутом знову довго дискутували, вкінці його схвалено і зареєстровано в торговельному суді щойно в 1900 році, під числом 612.

До першої Дирекції цієї кооперативи обрано: Іванну Кокорудзову, Марію Біленьку і інженера Василя Нагірного, ініціятора цієї кооперативи. Головою Ради обрано Герміну Шухевич. І зараз же, по зареєструванні кооперативи, відкрито першу українську кооперативну кравецьку робітню в наріжному домі при вулиці Руській і Підвалля, де пізніше збудовано величавий дім кооперативного банку і асекураційного товариства „Дністер".

При тій нагоді хочу пригадати, що цей самий „Клюб Русинок", дещо пізніше, зорганізував Товариство Опіки над домашньою прислугою і Товариство „Українська Захоронка" у Львові, дуже важні, хоч мало замітні, нові організації. Головними діячками цього клюбу були: Г. Шухевич, М. Біленька, О. Барвінська, М. Грушевська, О. Лучковська, В. Коцовська, О. Гнатюк, З. Майковська, О. Роздольська і інші.

У 1905 році кооператива „Труд" закупила

РІК 1933

За морем країна казкова існує,
Де медом і молоком ріки пливуть,
Де сонце цілує й теплом обгортає,
Де вітри ласкаво в обійми беруть.

Та горе спіткало цю любу країну,
Щоб гордість і дух у народу зломить
Та ворог забрав в них останню хлібину,
Щоб голодом і смертю людей підкорить.

„Не даймо їм їсти!" кричали червоні,
„Нехай до колгоспу ліниві йдуть,
Землі захотілось їм бачиш своєї
Нехай свою землю сирою жують".

І так воно й сталось, хати опустіли,
Опухлі голодні блукають кругом,
Хто слабший помер вже відразу, а другі
Нещасні блукають самітні селом.

Заросли бур'янами стежки і дороги
Не йдуть і корови у череду тут,
Все чорно і пусто стоять перелоги
Немає женців і пісень їх не чуть.

І дзвони не дзвонять по всій Україні
Бо ворог понищив біленькі церкви
Кобзарі ж не співають про те лихоліття
Бо їх постріляли прокляті кати.

Там мати вмирає і в останній хвилині
До Бога молитву свою посила
„Спаси моїх діток, О Боже Єдиний!
Бо сили і волі вже в мене нема".

Їх батько пішов на роботу до міста
Зібрав трошки грошей, купив те що міг.
Коли ж повернувся і глянув довкола
То з розпачі сам він теж трупом поліг.

Руїна кругом, вовки лише виють
Над трупами чорні кружляють круки
А червона орда все гуляє й радіє,
Ох будьте прокляті ви чорта сини!

І душі невинні шости мільйонів
До люду сумління невпинно кричать
Помститися мусите ви за Вкраїну,
Як довго ще будете всі ви мовчать.

3. 12, 1984

Олена Маляр

для себе гарний дім у Львові, Ринок ч. 30 за 125.000 австрійських корон і туди перенесли кравецьку робітню та канцелярію управи. Тут „Труд" розгорнув ширшу працю. У партері відкрив крамницю з додатками до жіночих робіт, на першім і другому поверхах приміщено майстерні суконь і білля, салон моди та бурсу для позамісцевих дівчат. Душею в перших роках праці цієї нової установи була І. Кокорудзова. Спонзорами „Труду" (для покриття коштів бурси і адміністрації) в перших роках були „Народна Торговля" і „Дністер".

У 1910 році І. Кокорудзова вийшла з управи, а її місце зайняв постійний платний директор Ярослав Вітошинський, а його заступником була Олімпія Лучаківська. У тому ж часі переорганізовано вечірню промислову школу на цілоденну, спершу дворічну, а відтак на трирічну.

**
*

Після Першої світової війни кооператива „Труд" відновила свою діяльність і поширила її на інші міста Галичини. „Труд" далі утримував бурсу і від 1929 року провадив 3-річну жіночу ремісничу школу під проводом Олени Залізняк. Кооперацію в цій школі вчила Евгенія Вербицька, службовичка РСУК. До школи приймали дівчат від 14 й до 18 років із закінченою 7-клясовою школою на науку кравецтва, моднярства і білизнярства. Школа мала практичний характер, але давала і загальну освіту. Абсольвентки цієї школи по дворічній практиці могли відкривати свої власні майстерні.

Про господарську діяльністп „Труду", не маючи її фінансових звітів, не можу нічого сказати. Знаю тільки, що Надзірну Раду, після Г. Шухевич, між двома світовими війнами очолювали Євгенія Макарушка (з дому Мулик), відома громадська діячка, а управителькою школи була Олена Залізняк (з дому Охримович) до самої Другої світової війни.

З нагоди мого 80-ліття

Мені з Волі Божої сповнилося 13 березня 1985 р. вісімдесять років мого життя, за що я дякую Богові і молю Бога милосердного, щоб мені послав ще трохи здоров'я, щоб я могла жити сама у своїй хаті.

Отож зі свята моїх уродин посилаю $80.00 на наш дорогий журнал, якого читаю від першого числа, а Вам дорога Редакторко і всім працівникам бажаю веселих свят Воскресення Христового.

Марта Савчук, Принц Алберт, Саск.

ВІДБУДЕТЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ КУРС ТКАННЯ В ШКОЛІ БЕНФ

Цього літа знову відбудеться курс українського ткання в школі Бенф красного мистецтва від 12 серпня до 23 серпня' 1985 року.

Це вже буде десятий "Літний курс". Вже дев'ять таких курсів українського ткання відбулося по два тижні з великим успіхом в Бенф Школі й за той час поверх 120 підготованих студентів брало вищий курс ткання, "Інтермідіят Левел" в Бенф Школі, щоб вони могли вчити інших науку українського ткання і збереження нашої прекрасної, старинної традиційної культури для нашої молоді.

Це була Дарії Янди перша ціль, коли вона заснувала річні курси українського мистецтва в Бенф Школі в 1925 році. Друга важна ціль була, — приготовити певне число здібних студенток вдома і в Бенф на кваліфікованих інструкторок українського ткання, для продовження курсів науки українського ткання в Школі Бенф; при наших Музеях, культурних Інституціях і по домах.

Трета важна ціль Дарії Янди як референтки українського мистецтва Союзу є, щоб започаткований проєкт навчання українського ткання і вишиття ще в 1981-82 роках, дальше продовжувати ,щоб приготовити більше число членок при відділах для того ,щоб вони могли тканими килимами та рушниками прикрасити всі українські церкви, катедри та авдиторії для нашого ювілейного свята — Тисячаліття Хрещення України і його народу.

Для тих важних цілей цінного традиційного Історичного Мистецтва, Дарія Янда не шкодувала свого дорогого часу, ні трудної праці, ані велику суму своїх грошей, які вона видала на стипендії студентам в Бенф, на закуп поверх 20 малих і середніх варстатів, та інших річей, які вона подарувала тим "групам" — при відділах, музеях та інститутах для продовження курсів ткання в громадах, де вона вчила членок ткати.

Впродовж минулих 10 літ Дарія Янда їздила зі своїми двома варстатами по більших містах в Канаді, між Оттавою і Ванкувером по кілька разів своїми коштами і провадила курси навчання українського ткання безплатно. А в Едмонтоні вона провадила курси навчання українського ткання у своїм домі кожної зими поверх 10 літ по 4, 5 і по 6 місяців річно, по 2,3,4,5 днів на тиждень. Поза тим два рази в тиждень курси ткання відбувалися для членок дві зими при Катедрі Св. Івана, а три зими для сумківців при відділі Св. Андрея при допомозі двох добре вишколених — передових студентів, пані Е. Цимбалюк і д-ра Петра Пухкого.

Тому український комітет в Едмонтоні, який очолює Дарія Янда, приготовляв і висилав впродовж 10 літ найбільше число кваліфікованих студентів до Бенф Школи на вищий український курс ткання. В Едмонтоні вже є поверх 40 жінок, кілька мужчин і яких 8 студенток і сумківців, що мають свої "Верстати" і вміють ткати. Між ними поверх 20, що вміють добре ткати, а є яких 10 осіб, які є добре вишколені нашим "Ґілдом" вдома і в Школі Бенф від 3 до 5-6 років, які вже є кваліфіковані вчити інших жінок, а 3 є кваліфіковані інструкторки.

Ми тепер маємо в Канаді поверх кілька сот жінок — осіб, що брали курси ткання, що можуть ткати декоративні килими, рушники, доріжки, пояси та дещо для свого убрання.

Інші народи в Канаді мають сотки "Ґілдів Ткання" в кожній провінції, а ми українці при Союзі маємо лиш 10 "Ґілдів" — Українських Комітетів Ткання, при наших більших і менших музеях чи відділах, які мають від 2 до 10 дарованих варстатів для навчання ткання, але на жаль лиш декотрі "Ґілди" продовжують курси ткання, самі вчаться та інших вчать.

Головна ціль першого проєкту Союзу Українок Канади в 1981-83 р. для навчання і поширення українського ткання і вишиття була, щоб приготовити членок і жінок взагалі, прикрасити наші церкви і катедри прекрасним тканням і вишиттям на велике Свято Ювілею 1000-ліття Хрещення України. Впродовж два роки по відділах, музеях і домах провадилися тижневі курси ткання і вишиття. А для більшого зацікавлення членок народним мистецтвом, Союз Українок устроїв велику виставку Українського народного мистецтва під час З'їзду в Музею і роздав членкам масу цінних нагород за нове прекрасне ткання і вишиття.

На минулому З'їзді в 1983 р. Союз Українок рішив продовжувати той Яндою започаткований мистецький проєкт для прикраси Ювілейного Свята 1000-ліття Хрещення України. Членки відділів чи церковної громади, що вміють ткати мають святий обов'язок підтримати Ювілейний Проєкт Централі СУК і своїм тканням килимів чи рушників причинитися для культурного звеличення і прикраси Ювілейного Хрещення України в 1988 році.

Дирекція Школи Красного Мистецтва у Бенфі, Альберта, погодилася приймати аплікації на курс українського традиційного ткання аж до 15 травня, який відбудеться 12-23 серпня, 1985 року. Головним предметом навчання будуть РУШНИКИ, але на просьбу Інструкторка Е. Мекетяк буде вчити також килими і пояси.

За комітет мистецтва:
Дарія Янда — голова
Н. Базюк — секр.
Е. Цимбалюк — місто голова

ПЛЕКАННЯ МОВИ...

(Закінчення з стор. 7)

великі, відберем Україну з ворожої руки", — висловився перший дискутант.

— То ви твердите, що ми в Канаді, повинні виховувати своїх дітей для України? — схвильовано запитав третій дискутант. — Яка філософія ваша? Як про це казати дітям, давати їм базу для цього? — поставив друге питання роздвоєний в думках і почуттях батько.

Відповідали на це питання багато, оживлено. Поділимося тими думками в черговому числі нашого журнала.

Т. Г.

(Продовження буде)

НАШИМ ДІТЯМ

НА СВЯТО МАТУСІ

Гарна мамочка Ганнусі,
Ще гарніша Степанця —
Та з усіх мамів найкраща,
Наймиліша є — моя!

Пан-Біг дав мами нам добрі,
Бачу, знаю не одну —
Та з усіх моя найліпша,
Я її найбільш люблю.

Вранці — як отворю очі,
Є колачик, молоко...
День цілий — із рук матусі
Дістаю усе добро.

Маю все — чого захочу:
Чи то хліба, чи води,
При матусі я не знаю
Спраги, стужі, ні біди...

Мама чеше, убирає,
Бавить, вчить ціліський день;
А при зіроньках співає
Колискових тих пісень...

От така вона! Моя!
Добра, ясна, як свята!
Щоб і світ весь перейти, —
Годі кращої знайти!

Боже! Боже! Вчуй дитинку,
Вчуй, прийми молитву цю:
Задержи в здоров'ю, в щастю
Любу мамочку мою!

У. Кравченко

К. Перелісна

РІДНЯ

Батько й мати — то мої рідні. Вони одягають мене, годують, добра навчають. Я люблю свою маму, бо вона добра для мене, пестить мене і голубить. І батька дуже люблю. Що скаже робити — всі слухають його. Батько є в нашій хаті голова родини.

Маю також трьох братів і дві сестри. Найстарший брат — Іван. А Дмитрусь це наш наймолодший брат. Обидві мої сестри, Калина й Олена старші від мене, Іван помагає татові в господарстві. Калина ходить щодня до міста з молоком та городиною. Олена працює з мамою в хаті.

Дідусь і бабуся живуть окремо в своїй старенькій хатинці. Дідусь кажуть, що будуть посилати мене до великих шкіл у місті. Дай, Боже, ще довгого віку дідусеві й бабусі.

Як мені вас не любити, тату рідний, нене? Та ж ви мене згодували, дбаєте про мене. Та ж ви мене згодували власними руками. Ой нема то нігде в світі як в тата і мами. Тато розуму навчає, мама приголубить. Ніхто мене так на світі, як вони не любить.

К. Ушинський

КОЗЕНЯТА І ВОВК

Була собі коза, зробила вона в лісі хатинку і привела діток. Щоденно ходила коза в ліс по траву. Сама піде, а дітям велить замкнутися і нікому дверей не відчиняти. Вернеться коза додому, постукає ріжками в двері і заспіває:

Козенята, дітоньки,
Одімкніть хатиноньку!
Ваша мати прийшла,
Молока принесла.

Козенята почують матір і одмикають їй двері. Вона нагодує їх і знову йде пастись. Одного разу підслухав вовк, як коза співала, і, коли вона пішла в ліс, підійшов до дверей хатинки і заспівав грубим-грубим голосом:

Ви дітки, козеняточка,
Відімкніться, відчиніться!
Ваша мати прийшла,
Молока принесла.

Козенята послухали і кажуть: „Чуємо, чуємо! Не маминим голосом співаєш: мати співає тонше, вона не так промовляє" — і не відчинили вовкові дверей.

Так і пішов вовк ні з чим. Прийшла коза і похвалила діток за те, що її слухають: „Розумні ви, дітоньки, що не відчинили вовкові, а то він би вас із'їв".

ДИБУ-ДИБУ-ДИБКИ!

Дибу-дибу-дибки!
Просить киця рибки.
Не дам, кицю й не проси,
Бери шкірку з ковбаси
Та хлібця шматочок
Та й втікай в куточок!

KEEP HOUSE AND KEEP QUIET

Nineteen eighty-four marks the centenary of the women's movement in Ukraine. It might be interesting to follow a parallel history of the women's movement in Canada in the last one hundred years.

The title of this article is taken from the words of Dr. B. K. Sandwell, editor of "Saturday Night", who used these words in a C.B.C. Radio Forum, December 11, 1938. He continued, ... "Keeping quiet obviously includes making no protest against injustices that may be committed against the class which is told to keep quiet." Women have had to make plenty of noise in the last century but justice and fair play are still quite distant.

The struggle for equality of rights in each region of Canada was carried on by a small group of devoted women. A major stumbling block was the indifference or downright opposition of women themselves. As the struggle spread over Canada, this problem of the hostility of women towards other women, would appear in every time period and in every province.

There were comfortable women with good husbands who could not imagine life with an unpleasant and miserly man. There were abused women, too afraid or ashamed to speak up, when all the laws favoured fathers and husbands. There were more women, who had to work so hard, they had no time or energy for women's movements. Even today, it is painful to hear and read, women sneering at women's liberation and down grading the heroic efforts by dedicated individuals for the human rights of women. Even today, one word about affirmative action for women, and highly placed women leap out to condemn the idea.

But women also had powerful allies in supportive fathers and husbands, other fair-minded men, most Protestant clergy, some farm and labour unions and two strong national women's organizations.

As for newspapers and magazines, some used their columns to ridicule women's attempts for equality rights; some were indifferent; some entertained their readers with stories of suffragette antics in Great Britain; all these women were pictured as unattractive with big feet and hands, wearing ugly clothes and who had never been kissed. However, when Emmeline Pankhurst, the militant English suffragist, spoke before the Canadian Club in Toronto, November, 1909, the Canadian Annual Review found the militant leader to have a bright, intelligent, gracious and feminine personality and "impressed 500 thinking men with a vivid sense of the seriousness of the movement."

But there were also newspapers in Canada which supported the suffrage activities; amongst them were the Manitoba Free Press, the Grain Growers' Guide, the St. John Telegraph, the Montreal Gazette and the Toronto Globe.

Some historical background:

1849 — Provincial Statutes of Canada, during the first session of the Third Provincial Parliament of Canada, an Act to repeal, amend, consolidate and reduce into one Act, provisions for the regulations of Elections of Members to represent the People of this Province of Canada in the Legislative Assembly thereof; 12 Victoria, Cap. 27, Sec. 46, "And be it declared and enacted, That no woman is or shall be entitled to vote at any such Election, whether for any County or Riding, City or Town."

1867 — Section 24 of the British North America Act states, "The Governor General shall from time to time, in the Queen's Name, by instrument under the Great Seal of Canada, summon qualified Persons to the Senate; and, subject to the Provisions of this Act, every Person so summoned shall become and be a Member of the Senate and a Senator."

1868 — A test case in Great Britain before the Court of Common Pleas confirmed the convention that women were not entitled to vote, regardless of their propertied status, when a Mr. Justice Byles declared that "Women for centuries have always been considered legally incapable of voting for members of Parliament; as much so as of being themselves elected to serve as members."

The common law, as opposed to civil law, originated in England. It is a system of rules, not enacted as rules by any parliament or legislature, but developed by the courts as needed from prior court decisions. The English common

law prevailed in all parts of Canada except the province of Quebec, which was allowed to retain its French Civil Code. Only by passing Canadian statutes could the English common law be reversed.

1876 — A British judge declared in a Common Law decision that, "Women are persons in matters of pain and penalties but are not persons in matters of rights and privileges."

1885 — The Electoral Franchise Act of Canada, definition of "Person" means a male person, including an Indian, and excluding a person of Mongolian or Chinese race.

A woman was expected to be submissive, docile and obedient to her father or husband in all things. Women had no vote, no property rights, were barred from attending any Canadian university and had no rights to their own children. A father could abuse the children without mercy, marry them off to whomever he pleased or adopt them out. He was entitled to the childrens' earnings until they became of age. A mother had no more say as to how her children should be treated than would a total stranger. She was entitled to reverence and respect from them, that was all.

In these series of articles, I shall trace the struggle for the vote only. Many other battles; mothers' custodial rights to their children, Dower rights, the right to a professional education, etc. are separate and intensely interesting stories outside the scope of a short article.

Helen Raycheba
Convenor of Women's Issues

Bibliography:

Bassett, Isabel. **The Parlour Rebellion.** McClelland & Stewart Ltd. Toronto, 1975

Cleverdon, Catherine Lyle. **The Woman Suffrage Movement in Canada.** University of Toronto Press, 1950

Kealey, Linda, ed. **A Not Unreasonable Claim.** Women's Educational Press, Toronto, 1979

Laskin, Bora. **The British Tradition in Canadian Law.** Stevens & Sons, London, 1969

SUMMER COURSES FOR UKRAINIAN IMMERSION TEACHERS

University of Alberta
Edmonton, Alberta
July 2 — 19, 1985

COURSE DESCRIPTIONS

ED CI 445. Lec. 53. Seminar in Group Projects in Elementary Education II: Developing Students' Ukrainian in the Immersion Classroom.

This course is designed for teachers currently teaching in the Ukrainian Bilingual Program (early partial immersion) and those anticipating such a teaching position. Basic principles of immersion teaching will be presented with emphasis on Ukrainian language development in Ukrainian Language Arts and through integration with other subjects taught in Ukrainian. Practical classroom application of ideas using the programs and materials for Ukrainian Bilingual Programs will be stressed.

This course will be offered 9:00 — 11:30 a.m., July 1 — 19, and will be worth three credits.

PREREQUISITE: Consent of the Department will be required and will be arranged for by Ms. Bilash for out-of-province registrants.

UKRAINIAN 311. Lec 50. Standard Scholarly and Technical Ukrainian I.

This course will be designed around the language need of elementary school teachers in Ukrainian bilingual classes. The emphasis will be placed on oral development of language necessary for teaching various subjects in Ukrainian. Special emphasis will be placed on social studies.

This course will be offered from 12:30 — 14:50 p.m., July 2 — 19, and will be worth three credits.

PREREQUISITE: Ukrainian 200 or 304 or consent of the Department will be necessary. Ms. Bilash will arrange for consent of the Department for out-of-province registrants.

REGISTRATION: Any person who wishes to register and *who has never attended the University of Alberta must seek admission before April 1.*

For further information, please contact:

Olenka Bilash
The Canadian Institute of Ukrainian Studies
352 Athabasca Hall
The University of Alberta
Edmonton, Alberta, Canada T6G 2E8
Telephone (403) 482-2972

SELO

SELO is a unique cultural immersion project which is sponsored and staged by the National Executive of the Canadian Ukrainian Youth Association (CYMK).

Since its inception in 1974, SELO has evolved into a cohesive and revelant educational program which strives to meet the specific needs of the rapidly-changing Ukrainian Canadian community.

For three weeks of every year during the month of August, young CYMK-ivtsi and other young Ukrainian Canadians over the age of 14 from across the country gather in a natural rural setting, removed from the distractions of everyday life. Here, within the framework of a creative and varied curriculum, they are immersed in a learning experience which seeks to provide both meaning and understanding to our Ukrainian Canadian identity.

Through an intense focus on the language, spirituality, traditions, history, literature, music and artistic creativity of the Ukrainian culture, our rich heritage takes on the added dimension of having meaning in the present, fostering an active Ukrainian Canadian consciousness. Not only does SELO provide the knowledge and skills required in this process, it also instills the desire for more learning as well as the motivation to become a contributing member of our community.

In addition to its educational component, SELO also offers CYMK-ivtsi the opportunity to experience first-hand the complexities of communal existence. At SELO, participants come to understand the advantages as well as the difficulties inherent in community life. Whereas SELO exists as a microcosm of the Ukrainian Canadian community, they gain fresh insights into the concepts of shared existence, shared responsibilities, and community survival.

In its relatively short lifespan, SELO has achieved the distinction of being a pioneering venture in our community. Many of those who have participated in SELO have gone on to take active leadership roles within CYMK and its affiliated organizations, contributing to both the vitality of their respective communities and the future evolution of our Ukrainian Canadian identity.

SELO is a continually-evolving adventure in cultural transmission, transition and education that is as willing to learn as it is eager to teach. Above all, SELO strives to prove that our cultural heritage is still one for living, a viable and preferable alternative to the age of assimilation.

This year, SELO will take place between Sunday, August 11 and Friday, August 30, 1985, at Camp Barvinok near Edmonton, Alberta. Three-week registration fee: $350.00.

Discover the SELO alternative for yourself.

Contact:

SELO '85
c/o CYMK National
#15, 11024 — 82 Avenue
Edmonton, Alberta
T6G 0T2

КОНТЕСТ ПИСАНОК І ХЛІБА

Канадійський Національний Український Фестиваль у Давфині, Ман. проголошує **КОНТЕСТ ПИСАННЯ ПИСАНОК і ХЛІБІВ.** Контестанти поділені на групи. Зголошення контестантів приймається до 28-го липня 1985. Жюрі визначатиме оцінку мистецьких писанок і хлібів 2-го серпня 1985 року і тоді ж будуть вручені трофеї та грошеві нагороди за найкращі писанки і хліби. Аплікації в справі правил контесту можна набути, звертаючись на адресу:

CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL INC.
119 Main Street South
Dauphin, Manitoba
R7N 1K4

ВІДБУДЕТЬСЯ ЧЕРГОВИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Згідно з рішенням Конференції складових організацій СУС, яка відбулася в Едмонтоні 3 березня 1985 року ,затверджено дату Крайового З'їзду Союзу Українок Канади.

Цього разу З'їзд відбудеться **у Вінніпезі в днях 7, 8, 9 і 10 липня 1985 р.** під час З'їзду складових організацій СУС. Ширші інформації будуть подані з Централі Союзу.

З'їздовий Комітет у Вінніпезі очолює проф. Роман Єринюк, до якого входять представники Пров. Екзекутив ТУС, Союзу Українок і СУМК.

ЩЕ ПРО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ

НАГОРОДИ ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦІВ

Ювілейна кампанія за новими передплатниками та ювілейним фондом проходить з повним успіхом. Не сподіваємось мільйона, а вітаємо добру волю жертвенних та ідейних людей, які складають свій дар в міру можливости своїх сил. Такі дари найдорожчі.

Подяку складаємо всім тим, що досі попрацювали на місцях, особливо референткам, відділам та жертводавцям. Це не звіт а подяка. Посвідки за ювілейні дари висилаємо дуже скромні, бо саме тепер йде на пресі друк історії Союзу Українок Канади.

У проголошених нагородах включено також ювілейні дари в такій самій формі як на придбання передплат, що вирішатиме спеціяльне жюрі.

Перед в кампанії ведуть Провінційні Екзекутиви у співпраці з членством по відділах. Кожна членка, працюючи в кампанії, крім свого відділу вона також працює для перемоги Провінційної Екзекутиви і нагороди будуть признані перша, друга і третя за найбільше число придбаних передплат і ювілейного фонду почерез Провінційні Екзекутиви і в пропорції до числа відділів та числа членства.

Відзначення і вручення нагород відбудеться під час крайового з'їзду Союзу Українок Канади у Вінніпезі в м. липні.

Перша нагорода — Картина-пейзаж. Галя Ґомез-Пералес, в оцінці $300.00.

Друга — Найновіша англомовна українська енциклопедія. В. Кубійович, перший том Encyclopedia of Ukraine в оцінці $125.00.

Третя — „Півстоліття на громадській ниві". Найновіша історія Союзу Українок Канади, ілюстрована, в оправі в оцінці $25.00.

Четверта нагорода — однорічна передплата журналу.

П'ята нагорода однорічна передплата журналу.

Ювілейні привіти

З нагоди 25-ліття ювілею „Променя" залучуємо чек на $25.00. Рівночасно бажаємо всього найкращого всім дописувачам та працівникам „Променя", а особливо його редакції.

Катерина і Петро Колтуцькі,
Сенді Лейк, Ман.

— — —

З нагоди 25-літнього ювілею „Променя" складаю Вам ґратуляції за цей знаменитий журнал та бажаю Вам надалі продовжувати цю працю з найкращими успіхами.

Залучую чек на $37.00 — з того $25.00 як дар з нагоди ювілею, а $12.00 як передплата.

Іван В. Мельник, Реджайна

— — —

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь", відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. висловлює найщиріші побажання, вельмишановній редакторці пані Наталі Когуській за невтомну працю на протязі 25-літ. Бажаємо міцного здоров'я і витривалости ще дальше продовжувати багатоцінну працю для передплатників та взагалі для нашого народу.

Редакційній колегії, дописувачам і референткам, бажаємо доброго здоров'я і многих літ.

Ми горді, що маємо власний журнал, який допомагає нам не забувати рідну мову, віру і культуру.

Бажаємо у ювілейному році ще більше успіхів та всього добра на майбутнє. Висилаємо $100.00 на ювілейний фонд.

Марґарета Маюк, голова
Марія Білоус, референтка

— — —

На ювілейний фонд журналу „Промінь" з нагоди його 25-ліття засилаю дар в сумі $25.00. Разом з тим бажаю Вам кріпкого здоров'я, витревалости та сил до продовження Вашої цінної праці для організації та українського народу в цілому.

Христос Воскрес!

Анна Кучерява, голова відділу
ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, влаштував, урочисте 25-ліття нашого цінного журналу "Промінь" в неділю 3-го березня, відповідною програмою і заслуженим признанням.

Простора, заповнена заля Авдиторії, була елегантно прибрана в честь відмічення Срібного Ювілею "Променя". Перед сценою стояв стіл, накритий чудовим килимом, на якому розложено перші числа "Променя" з написом 25-ліття. По середині залі на великому столі лежав ювілейний торт, весняні квіти та засвічені синьожовті свічки. По боках багато столиків накритих вишиваними обрусами та прикрашені жовтими нарцизами. При вході, пані Катерина Гарасим, наглядала над врученням програмок, та над записом імен до пропом'ятної книжки. Пані Марія Лазарук приймала передплати та пожертви на "Промінь". Гостей вітали — панна Розалія Фарина і пані Джеральдін Наконечна.

У своїм вступнім слові, голова комітету "Променя", пані Софія Гринюк, щиро і сердечно привітала митрофорного протоієрея отця Лучака,, добродійку Лучак, голову Союзу Українок Канади, пані Анну Холод, голову Провінційної Екзекутиви панну Розалію Фарину, голову відділу при Катедрі Св. Івана, пані Джеральдін Наконечну і всіх присутніх. Пані Гриник пояснила, що це святкування є з нагоди 25-ліття появи першого числа журналу "Промінь". Пані Гриник покликала пані Анну Токарик, колишню голову СУК, яка була першою заст. голови в тих роках як Централя почала організувати видання журналу, — до переведення програми.

Пані Анна Токарик, як предсідниця подякувала за милу увагу і горда з того, що відділ стрічає срібний ювілей "Променя", з великим вдоволенням. Через 25 років, журнал стоїть на сторожі наших найдорожчих ідеалів; він є голосом наших стремлінь, бажань та відкриває нам двері у широкий світ.

Велику працю вклала Централя і Провінційні Екзекутиви, та відділи, щоб здійснити бажання, мрії — мати свій журнал. Едмонтон був колискою, в якій народився журнал. Головою, Централі Союзу Українок Канади, в роках 1956-1960, була пані Софія Василишин. Головою Альбертської Пров. Екзекутиви в рр. 1957-1959 була пані Анастасія Шемелюк, головою відділу при Катедрі Св. Івана була пані Софія Гриник. Всі щиро і віддано працювали. Не можна забути тих, що сильно вірили у здійснення їх задумів. Покійна Михайлина Будник, пожертвувала сто долярів на журнал; Покійна Марія Гавриш, зібрала найбільше передплат.

Сьогодні наші найкращі думки є з нашою працьовитою редакторкою Наталею Когуською. Вона вдихнула життя в немовлятко, яке прийняло назву "Промінь". Ми щиро вдячні їй за її посвяту і відданість Бажаємо нашій дорогій редакторці, многих літ!

Сумківський хор під проводом здібного, молодого дир. Михайла Прокопіва милозвучно проспівав молитву та дві інших дуже гарних пісні. Їх милі голосочки, їх молодість і краса, зачарували присутніх.

Митр. прот. Д. Лучак, щиро привітав учасників Ювілейного Святкування з молитвою до Всевишнього, щоб поблагословив щирих працівниць відділу добрим здоров'ям, щоб вони все гордо несли свою відзнаку Смолоскип. Отець привітав Срібний Ювілей "Променя", який подає освіту, пошану до наших традицій, до нашої культури. Підкреслив, що живе слово "Променя" тримає нас на правдивій дорозі. Промінь це є символ, що горить любов'ю і пошаною до своєї нації ,до своєї церкви. Побажав дальшого успіху. Тим, що вже відійшли

Перший ряд сидять зліва направо: А. Токарик, С. Василишин, Анна Холод, С. Гриник; другий ряд — Н. Боднар, К. Гавриш, добр. Ю. Лучак, Марія Прокопів, прот. Д. Лучак, Марія Лазарук, Д. Наконечна, Е. Репка.

від нас щоб Господь посилив їх душі у своїх небесних оселях.

Наша достойна гостя пані Анна Холод, голова Союзу Українок Канади щиро привітала присутніх. Піднесла важливість журналу і сказала, що "Промінь" вірно служить українському жіноцтву, та офіційно відкрила чайне прийняття.

Панна Розалія Фарина, голова Пров. Екзекутиви на Альберту, передала щирий привіт, високе признання й шану відділові Союзу при Катедрі Св. Івана, за віддану працю при церкві та громаді й за постійну піддержку нашого журналу впродовж 25 років.

Голова Відділу Джералдін Наконечна, привітала присутніх, привітала голову Союзу пані Анну Холод, подякувала їй що вона прийняла наше запрошення і своєю присутністю збагатила наше святкування. Побажала їй добрих успіхів в її праці крайової голови. У привіті, прочитала коротлий допис в "Промені", який подала пані Люба Кут, про значення назви журналу. При цій нагоді, представила пані Любу Кут, референтку "Променя".

Предсідниця представила ще одну гостю, — пані Орисю Сушко, голову, Пров. Екзекутиви на Східню Канаду.

Предсідниця представила головну доповідачку Ювілею, пані Софію Василишин, колишню голову Союзу Українок Канади, заслужену громадську діячку, яка в рядах Союзу виконувала велику працю. Вона була головою степендійної комісії; першою референткою шкільництва, авторкою 3-х цінних підручників — "Дивись, слухай, говори", трудилась виданням діяпозитивів з тасьмами і текстом для слухо-зорового відділу при Шкільній Раді в Едмонтоні, зорганізувала Молодший Відділ СУМК в Едмонтоні, написала історію, опрацювала Програму Праці для Молодших Відділів СУМК. Була головою СУК 1956-1960. Відвідувала відділи, говорила про велику потреьу власного журналу.

За її визначні здібності в проводі і в праці організації Союзу, була відзначена — Почесною грамотою у Відділі СУК при Катедрі Св. Івана, почесним членством Катедри Св. Івана, почесним членством Централі Союзу Українок Канади, почесною грамотою з нагоди 50-ліття Союзу, почесною головою З'їзду Союзу Українок Канади в 1983-84 р. Слідувала цінна і добре зорганізована доповідь.

Хор Сеньйорів при Катедрі Св. Івана під диригентурою маестра проф. Сергія Єременка, відспівав чотири пісні за що нагороджено їх гучними оплесками.

Пані Софія Гриник, голова Комітету "Променя" перевела решту програми. Вона попросила голову Союзу, пані Анну Холод і голову відділу пані Джералдін Наконечну до виконання спеціяльної церемонії краяння ювілейного торта. Ця приємна церемонія виконана при сердечних оплесках. Наливали чай бувші голови комітету "Променя" по черзі: — Надія Боднар, Йоанна Дженис, Емма Верхомин, Теофілія Кругляк, Марія Гринчук, Анна Особа. Смачною перекускою зайнялися членки Соціяльного Комітету, якого головою є пані Катерина Гавриш.

Пані Софія Гриник висловила щирі подяки: пані Анні Холод, голові СУК, Отцеві Лучак за молитву і привіт хорам СУМК і Сеньйорів за прекрасний спів, Софії Василишин за цінну доповідь, Анні Токарик за переведення програми, Соціяльному комітетові за перекуски. Комітетові "Променя" пані Марії Прокопів і пані Марії Лазарук, пані Емілії Репка. Щира подяка всім, що звеличали це свято своєю присутністю.

Анна Токарик, членка ком. "Променя"

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа і тата Пилипа Олійника — упокоївся 11 травня 1979 року, замість квітів на його могилу засилаю 10.00 дол. на журнал "Промінь". Хай канадська земля буде легка Покійному!

Сумуюча дружина Анна і дочки:
Єлисавета і Ольга з їхніми родинами

На ювілейний фонд склали свої пожертви в Едмонтоні

Дарія Янда	$25.00
Марія Сулима	25.00
Розалія Говда	25.00
Марія Школяр	25.00
Флоренс Романчук	25.00
Іванна Дженіс	25.00
Нелі Сенів	25.00
Анна Данелович	25.00
Анна Процюк в пам'ять свого батька А Дзюри	25.00
Марія Прокопів	25.00
Гелен Райчиба	25.00
Стефанія Ортинська	25.00
Богданя Масло	25.00
Софія Василишин	25.00
Анна Кравет	25.00
Роз Джансон в пам'ять батьків пок. Довганюків	25.00
Дора Корпан	25.00
Гафія Янішевська	25.00
Анна Зузак	20.00
Стефанія Семака — Смокі Лейк	20.00
Филис Кругляк	20.00
Ольга Юсипчук	20.00
Катерина Козак	10.00
Ольга Бойчук	10.00
Параня Малицька	10.00
Ірина Березівська	10.00
Джені Маґас	10.00
Едіт Дяків	8.00
Марія Лазарук	5.00
Марія Сохолотоцька	5.00
Ніна Вірстюк	3.00
Прибуток з чаю 3 березня	$222.00

Інші пожертви з Едмонтону проголошені в числі з квітня.

ПРОСИМО ПОПРАВИТИ

В числі з квітня, на стор. 31, у Великодному привіті відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, у підписі голови має бути **Анна Клапоущак.** Це технічна помилка за яку перепрошуємо.

Редакція

СВЯТО ЧЛЕНСТВА Й ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Йорктон, Саск.

"Союз Українок дальше росте та процвітає, а журнал "Промінь" дороги нам просвіщає!"

Під таким гаслом можна з'ясувати освітню програму, яка відбулася 17 лютого 1985 р. заходами відділу Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. Цієї неділі ми офіційно прийняли нових, вшанували заслужених, членок і відзначили 25-літній Ювілей журналу "Промінь". Дбайливо й старанно членки все приготовили, бо сподівалися Вельми шановної добр. Марії Керніцької, бувшої голови нашого відділу (1944 до 1946 рр.). Так, вона була одна з тих ранніх піонерок, що мусіли орати ту першу скибу землі, яка видала родючий плід. За це, наш відділ щасливий.

Свято започатковано Вдячним Молебнем у місцевій церкві Св. Преображення, яке відслужив Всеч. о. П. Гнатів; співав церковний хор під управою диригента п. Василя Ґрегорі.

На другу годину по полудні, до Української Православної Авдиторії, зійшлося гарне число членів громади; були гості з інших відділів. Відповідно прикрашена заля надавала святочний настрій. На виставі було 25 примірників журналу "Промінь". З першого числа "Променя", з 1960 року, мініятурну репліку, яка прикрашувала столи.

Членки членського ком., п. Надія Мігайчук і п. Анна Головка доглядали реєстрацію гостей. При кінці програми, вони перевели розіграву на передплату "Променя" на один рік.

При головному столі засіли: добр. Марія Керніцька, наша гостя доповідачка, отець Петро й добр. Гнатів, заступник голови церковної громади — п. Кирило Вінтоник, голова місцевого відділу СУК п. Анна Кучерява, голова Провінційної Екзекутиви СУК на Саск. — п. Катерина Волощук, голова йорктонського відділу ТУС — п. Юрій Скварчук, голова йорктонського відділу СУМК — Ненсі Скварчук, Почесні члени — пані Анна Олійник (Стефанова) і пані Єлена Библо, за 50 літ приналежність — пані: Анна Крекливиц, Василина Кирилюк, Домка Корбут, за 25 літ приналежність пані: Агафія Равлюк, Докія Гунько, Левія Ясишин. Ново-вписані членки — Петруся Малінька, Марія Ойстрик, Настя Козменюк, Анна Салій, Домка Сушінська, Олена Когут, Єлисавета Капровська, Розалія Камінська.

Пані Левіна Вінтоник, членка культурно-освітнього комітету, керувала програмою, яку почато відспіванням гимну Союзу Українок Канади. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять членок, які упокоїлися на протязі минулого року.

Голова відділу, Анна Кучерява, висловила теплий привіт, і корсажами уквітчала шановні добродійки й голову Пров. Екзекутиви. Друга й третя заст. голови відділу пані: Верджінія Вирищук і Анна Кірстюк мали приємність пришпилювати корсажі для всіх заслужених членок. Слово привіту й признання склали Всеч. о. П. Гнатів, п, К. Вінтоник, пані К. Волощук і Ненсі Скварчук. Пані Надія Мігайчук і п. Анна Головка, по черзі, читали короткі дані про ново-вписані членки, а п. А. Кучерява вручувала кожній "Смолоскип" Приречення ново-вписаних членок та пояснення "Смолоскипу" перевела перша заст. гол. п. Анна Ефтода. В імені ново-вписаних членок, п. Домка Сушінська, гарно подякувала за це офіційне прийняття й сказала, що членки будуть старатися працювати на користь УГПЦ і СУК. Про заслуги й діяльність вищезгаданих заслужених членок, прочитала П. Катерина Волощук, поздоровляючи їх, врувручила їм Грамоти.

Ново-вписані членки говорять „Приречення" під час Свята Членства в Йорктоні, Саск., відділ ім. О. Пчілки. З ліва на право — Єлисавета Капровська, Петруся Малінська, Анна Салій, Марія Ойстрик, Настя Козменюк, Домка Сушінська, Олена Когут. Не була присутньою Розалія Камінська.

Добр. Марія Гнатів мала милий обов'язок представити добр. Марію Керніцьку, та покликати її до головної промови. Тема доповіді добр. Керніцької була про організаційні цілі й про відзначення 25-літнього Ювілею журналу "Промінь". Всі сказані її слова були наукові, корисні й поучаючі. Доброзичливі її бажання залишаться з нами на завжди. В імени нас всіх присутніх, пані Єлисавета Крочак, належно подякувала добродійці Керніцькій. Програма свята, була переплетена співом жіночого хору під проводом п. В. Ґреґорія. Відспіванням, "Де згода в родині" закінчено програму і запрошено всіх присутніх на вечерю, яку приготовили господині відділу. Після вечері, Анна Кучерява й Катерина Волощук краяли ювілейний торт 25-ліття "Променя", а помічники подавали гостям. Одна з молодших членок, пані Ліона Процишин, спекла й артистично вдекорувала цей торт.

З нагоди цього Свята, ми членки відділу О. Пчілки в Йорктоні, засилаємо 300.00 дол. на журнал "Промінь", і бажаємо редакції Божого Благословення на будуче.

Анна Кучерява — голова
П. Семенюк — рекорд. секр.

Юстина Дух, основателька жіночого товариства 1928 р.

Вступне слово висловила Марія Білоус. Слідувала після, "Тихо над річкою", яку відспівали членкині відділу: Р. Грицай, М. Андрейчук, А. Мазур, Е. Ганчарик, добр. Е. Труфин, М. Козак, Марґ. Маюк, М. Ґорчинська і К. Демків. Дует — "Ой, вийду я на гору", співали К. Демків і М. Козак.

Предсідниця програми покликала Марію Ґорчинську до реферату. Пані Ґорчинська в гарній формі опрацювала і відчитала реферат, про життя і творчість Лесі Українки. Закінчила гарною поемою. Відтак добродійка Е. Труфин, відчитала поему "Свята ніч". Знову виступив жіночий хор з піснями — "Ой у полі могила" і Ой, вербо, вербо". Всі пісні були гармонійно відспівані. Дальше приступлено до відзначення почесних членкинь. Предсідниця проголосила іменованих, якими були: Анна Чайковська представила Марія Білоус, Анеля Івусяк представила Марґ. Маюк, Анна Ґашина представила Розалія Грицай. Анна Ґашина була також відзначена за 25-літну приналежність до Союзу Українок Канади. Про всіх почесних членкинь були сказані короткі біографії та про їхню діяльність в СУК. Вручено їм грамоти і корсажі.

Кінцеве слово висловила Анна Мазур. Вона склала подяку всім тим, що приготовили і виступали в програмі, також всім присутнім ,що численно зійшлися вшанувати поетесу Лесю Українку. Програму закінчено гимном "Ще не вмерла Україна".

Після програми, членкині подали чай і солодке.

Марія Білоус

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ВІДЗНАЧЕННЯ ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНКИНЬ

Давфин, Ман.

В неділю 24 лютого, після святої Літургії, настоятель прот. о. Є. Труфин, відправив панахиду присвячену славній поетесі Лесі Українці. Членкині і парохіяни тримали світло. Голова відділу М. Маюк стояла з прапором Союзу Українок Канади.

Програма відбулася о год. 2-гій по пол. в Українській Православній Авдиторії, заходом програмового комітету відділу. На підвищенні виднів прибраний портрет Лесі Українки, а коло портрету її твори.

Програмою керувала Марія Андрейчук, вона кількома словами відкрила програму. Всі присутні відспівали гимн СУК.

Почесні членки відділу ім. Л. Українки в Давфині; зліва направо: Анна Чайковська, Анеля Івусяк, Анна Ґашина.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ГРАМОТАМИ Й СПЕЦІЯЛЬНИМИ ВІДЗНАКАМИ

Монтреал

Дня 3-го лютого відбулися святочні, місячні збори Союзу Українок, відділу Доньки України. — Місяць лютий, загально прийнято, місяць жінки героїні — спеціяльно Ольги Басараб, чи місяць наших поеток і письменниць — Ганни Барвінок, Олени Пчілки, Лесі Українки, Олени Теліги. Останньо ми присвячували доповіди жінкам — політичним в'язням, дисиденткам, а цього року ми рішили відзначити наших жінок — працівниць героїчного будня, що вже по 50 чи 25 років працюють мурашками на громадській ниві нашої організації СУК при церковній, соборовій громаді собору Св. Софії в Монтреалі.

Щоб надати більш святкового характеру нашій імпрезі запросили із Гамільтону голову Східньої Екзекутиви СУК пані Орисю Сушко, пана Павла Яворського — голову Східньої Екзекутиви ТУС і голову соборової громади п. Ярослава Кульбу. Опріч повище згаданих, завітали до нас і інші члени ТУС, як також від відділу Лесі Українки при Свято-Покровській громаді, пані Н. Грицина.

Збори відбулись після Служби Божої й після смачної перекуски.

Пані О. Русин офіційно відкрила збори, попросила до президії присутніх голів і членів ділової Екзекутиви відділу, привітала присутніх, повідомила про недужих членок і закликала, щоб відвідували хворих і їм в потребі допомагати. Відтак переведено ділову частину зборів: читання протоколу з останніх зборів, фінансовий звіт, кореспонденція й біжучі справи. Опісля приступлено до святочної частини.

Пані Анастазія Колісник - Добромиль, почесна голова нашого відділу, представила нашу гостю, вичислюючи всі громадські позиції, які пані Орися Сушко виконувала протягом довгих років. Між ними найважнішими були: секретарство Крайового заряду СУК в часі перебування його на сході Канади, провадження СУМК-івського й шкільного хорів в Гамільтоні при соборі Св. Володимира й довгі роки виконування обов'язків референтки СУМК при заряді Східньої Екзекутиви Союзу Українок та ін. Це ці додаткові громадські обов'язки до щоденних, родинних: заробіткової праці, праці господині дому й примірної матері своїх дітей.

Пані Орися Сушко в своїм слові зазначила всі труднощі початкових років праці нашої організації й надзвичайно витривалу, щиру й з любов'ю виконану працю нашого членства, що гідно плекали українську національну свідомість і несли символ нашої організації — смолоскип — передаючи культурні надбання молодшому поколінню, щоби наша праця не переривалася. Закликала до підтримки нашого журналу "Промінь", як також і до підготовки гідної зустрічі 1000-ліття Хрещення Ук-

Члени нагороджені грамотами

раїни, 60-ліття української православної церкви в Канаді й до 60-ліття Союзу Українок Канади. Вона зазначила, що живемо в часі тих ювілеїв, коли саме пишеться історія, яка являється частиною нашого життя. Основні цілі нашої організації не змінилися. Вони такі самі, що були на початках, а саме: поширювати освіту, продовжувати плекання культурних надбань, народне мистецтво, піддержувати українську православну церкву, та дбати про моральне, релігійне та національне виховання нашої молоді. Повідомила нас, що Східня Екзекутива має на увазі глибше розглянути ті цілі та інші актуальні питання на дискусійних доповідях східньої Канади. Зазначила, що перед нами багато важливої та конечної праці й закликала до дальшої невтомної праці, щоби кожна з нас відчувала відповідальність так як казала Наталія Кобринська: "Підняти себе, свої громадські права це не заслуга, а обов'язок всякої розумної людини". На закінчення побажала кріпкого здоров'я та успіхів у нашій праці й подякувала за щире та гостинне відношення.

Опісля відбулось вручення грамот членкам за 50-літну й 25-літну приналежність до СУК і їх жертвенну працю в користь української спільноти. Разом з грамотами вручені спеціяльно вироблені відзнаки з зазначенням тих двох специфічних років — 25 і 50.

По ці відзначення підходили пані, яких сильветки різнилися відмінними фізичними спроможностями. Деякі старші виявляли більшу живучість і енергію від молодших. Це все залежало від різних фізичних спроможностей їхніх організмів і Божого проведіння. Але все ж таки навіть і ті, яким було надзвичайно тяжко підійти, мали надзвичай вдумливий вираз обличчя, так якби споглядали на свій пройдений 50-літній життєвий шлях громадської праці.

Голова відділу, пані Оксана Русин, відчитувала приготовані грамоти підписані головою й секретаркою Крайового Заряду СУК, передавала їх голові Східньої Екзекутиви, а вона, з черги, вручувала соленізанткам з відповідними зауваги й побажаннями.

На закінчення п. Галина Сенишин

Екзекутива відділу С.У.К. Доньки України в Монтреалі, від лівої сторони — Галина Сенишин — кореспондентка, Орися Сушко, голова Східньої Екзекутиви С.У.К., Оксана Русин — голова, Євгенія Підвисоцька — касирка; другий ряд: Стефанія Кульба — фінансова секретарка, Стефанія Вепрук — протоколова секреарка, Маруся Венгер — друга заступниця голови, Маруся Текела — перша заступниця голови.

зложила подяку п. О. Сушко за її труд для звеличання наших трудолюбивих членок і заразом згадала про значення одержаних "Грамот", згадуючи недавно прочитані слова в "Українському Голосі", що "Грамота" це голос совісті. Вона вміє говорити, та ще й дивитися! Лише перейдете попри неї, а вона вас і питає — "за що одержала ти цю "Грамоту"? За які добрі діла? Чому не говориш рідною мовою? Чи помагаєш ближньому?.." Таких питань багато. Застановіться! Відтак п. Г. Сенишин закликала до дальшої праці на громадсько-церковно-національній ниві.

Молитвою й співом національного славня закінчено святочні збори.

Галина Сенишин

ПОПРАВКА

У звіті з Провінційного З'їзду, який відбувся в днях 20 - 21 жовтня 1984 р. у Ванкувері й який був поміщений в журналі „Промінь" в числі за місяць лютей, ми помилково пропустили, що голова Відділу ім. С. Стечишин в Келовна пані М. М. Мельничук дала привіт і звіт праці Відділу.

Від імени З'їздового Комітету перепрошую пані М. Мельничук, делегаток на З'їзді і всіх членок Відділу за нашу помилку.

За З'їздовий Комітет
Олена Дзюбенко

БЛ. П. СТЕФАН ТАЛПАШ

17 грудня 1984 року упокоївся в Бозі Стефан Талпаш у Саскачеванському шпиталі, проживши 80 років свого трудолюбивого життя. Народився Стефан Талпаш 11 грудня 1904 року від батьків Антона Талпаш і Анни (з роду Ситник) в Етелбертській околиці. Тут він виростав, ходив до школи "Володимир", а середню школу почав у Етелберті, Ман. Потому залишив провінцію Манітоба і перебрався до Саскачевану, де закінчив свою середню школу у Винярд. 1928-1929 рр. перебував в Інституті Петра Могили в Саскатуні і закінчив учительську школу і став учителем. 35 років він навчав по школах у Саскачевані.

17 липня 1939 року одружився з Юстиною Федак і останні 30 років перебували в містечку Бюкенен, Саскачеван, а в жовтні 1984 року перебралися до Саскатуну на відпочинок до "Дому Іларіона".

Покійний Стефан був спокійної вдачі, будував, шанував свою рідну Українську Православну Церкву, був відданий український патріот. Покійний був дуже активний у своїй церкві Св. Івана Хрестителя в Бюкенен і Всіх Святих в Саскатуні; належав колись до СУМК, а тепер до ТУС, був довголітним писарем, належав до Ордену Святого Андрея відділ Канора, був членом Інституту Петра Могили, де і був своєчасно Ректором, підтримував і жертвував на Колегію Св. Андрея, підтримував і передплачував українську пресу, підтримував Український Національний Музей в Саскатуні, належав до Українських професіоналістів, Йорктон-Канора, належав до орг. "Учителі на відпочинку" відділ Асинибоя та ін.

Покійний залишив у смутку дружину Юстину, сина д-ра Ориста Талпаша з дружиною Олесею в Едмонтоні, Алта, дві дочки: Соня з мужем Глен Сарстед в Саскатуні, Леся з мужем Клиф Перит в Шервуд Парк, Алта, трьох братів: Михайла в Бойл, Алта, Володимира в Ґилберт Плейнс, Ман., Йосифа в Давфині, Ман. і Марія Мейгю в Торонті, Онт. і 10 внуків.

Панахида відбулася в п'ятницю 21 грудня вечером, а в суботу 22 грудня, Заупокійна Сл. Божа і похорон з церкви Св. Трійці в Канорі, Саск. Тіло покійного похоронили на православній частині міського цвинтаря в Канорі, Саск. Похоронні відправи служили прот. Є. Стефанюк і парох о. М. Дерев'янка, дяківські обов'язки виконував Данило Кукура при помочі хору під проводом пані Павлі Данильчук. ТУСівці і члени Ордену Св. Андрея тримали світла коло домовини побратима Стефана. Опісля відбувся поминальний обід в Народнім Домі в Канорі.

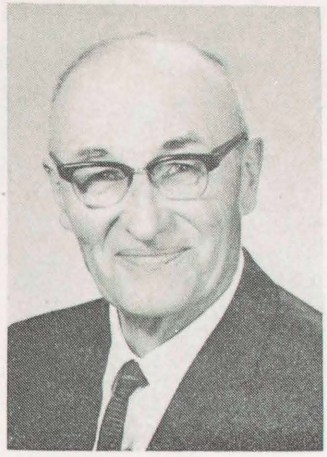

При обіді промовляли: Володимир Мисак, Е. Василів, Катерина Лабюк, син д-р Орест Талпаш, о. М. Дерев'янка і на прощання з братом Стефаном було заспівано його улюблену пісню "Видиш брате мій, товаришу мій".

Нехай Милосердний Господь буде завжди помічником і порадником засмученій родині покійного, а його душу нехай оселить там, де праведні спочивають. Вічна йому пам'ять!

о. М. Дерев'янка

ПОДЯКА

З глибини щирого серця висловлюємо подяку о. М. Дерев'янкові і о. Є. Стефанюкові, дякові Д. Кукурі, пані П. Данильчук і хорові за похоронні відправи. Щире спасибі Орденові Св. Андрея і членам ТУС за прислуги і шану своєму побратиму покійному Стефанові. Дякуємо пані К. Лабюк, панам В. Мисакові і Е. Васильові за Ваші теплі і ласкаві слова у своїх промовах. Жіночому т-ві відділу "Лесі Українки" в Бюкенен висловлюємо щиру подяку за печиво і прислугу після панахиди. Всім організаціям — СУС, КУК, Українським Професіоналістам, Колегії Св. Андрея, за Ваші висловлення співчуття, за квіти і пожертви на нев'янучий вінок. Всім особам, які вислали нам квіти і пожертви в пам'ять покійного — щире спасибі. Дякуємо родині і приятелям, які прибули на похорон, похоронному заведенню "Лисан" дякуємо за обслугу.

Нехай Вас Бог благословить і винагородить за Ваше щире відношення у нашім горю.

Син Орест і родина
Дочка Соня і Леся і родини
Дружина Юстина

БЛ. П. СТЕФАН ОНИШКО
Ріджайна, Саск.

В п'ятницю, 16 травня 1975 р. відійшов у вічність один з активних членів української православної громади в Ріджайні бл. п. Стефан Онишко.

Покійний Стефан народився 20-го грудня 1899 року в селі Маковиську, Ярославського повіту, Зах. Україна. Там він закінчив народню школу і проживав до року 1923. В тім році за порадою і фінансовою поміччю своїх сестер, які вже були в Канаді, Марії Бучковської і Анни Тите-

нич пок. Стефан приїхав до Канади і оселився в місті Ріджайна. Спершу працював по ресторанах за кухаря, а опісля впродовж 26 років за головного кухаря в готелі ЛаСалл. В 1928 році пок. одружився з Юлією Татарин, з якою прожив 47 років зразковим супружим життям. Були вони батьками трьох дітей: Зені, Сонї і Стефана. Оба їх сини передчас-

но померли в дитячих роках, так що п-во Онишки виховали і вивели в світ лише свою доню Соню.

По прибутті до Канади, покійний Стефан брав активну участь в житті тогочасної української громади при товаристві "Просвіта", а будучи обдарованим гарним теноровим голосом співав у хорі аматорського гуртка при Українському Народньому Домі і в хорі української православної церкви.

Пок. Стефан був членом т-ва "Просвіта" при Українському Нар. Домі в Ріджайні, Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, а також був жертводавцем на Колеґію Св. Андрея і катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Був постійним передплатником "Українського Голосу" і "Вісника". Він був загально вчитаною людиною та купував много книжок.

Похоронні відправи відбулися 19 травня в похоронному заведенні і 20 травня в Українській Православній Церкві Зіслання Св. Духа в Ріджайні, які відслужив прот. Яків Рибалка при великій участі родини, приятелів та членів церковного хору, якому давали провід дяки: В. Мудрий і М. Свинарчук. Коло священика служив молодий Й. Зубков.

БЛ. П. СТЕФАН МАСЛЮК

20 січня 1985 року, в неділю, упокоївся на 92 році життя — Стефан Маслюк. Стефан народився 1893 р. 17-го серпня. Виростав і ходив до школи в селі Глибока, повіт Серет. На 20 році життя Стефан був покликаний в Австрійську армію. В 1914 році був на Першій світовій війні, в 1915 р. був захоплений в російський полон. Стефанові, була дуже тяжка дорога повороту до родинного села. В 1919 році Стефан одружився з Катериною з дому Романюк. В році 1927 Стефан приїхав до Канади в околицю Ріджайна в Саск. працював у фармерів і в м. Ріджайна. В 1929 році. спровадив свою дружину Катерину з дітьми. В 1940 році дружина Катерина відійшла у вічність. В 1942 р. Стефан одружився з Марією Гучак. Прожили вони 42 роки згідно і весело, аж до дня, коли Господь Бог покликав Стефана у вічність.

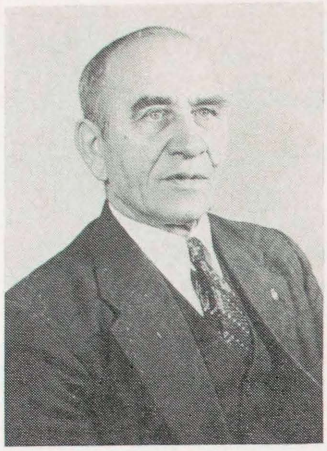

Покійний Стефан Маслюк був дуже віруючою людиною, був щирий жертводавець на Українську Православну Церкву і інші українські організації. Покійний був всюди активний, працював щиро і вірно для церкви. Около сім років був господарем у церкві, обслуговував священиків, поки дозволяло йому здоров'я.

22 січня свящ. Михайло Заліщук, відслужив панахиду в катедрі Зіслання Св. Духа в Ріджайні. В середу 23 січня 9:30 рано заупокійну Сл. Божу відслужив свящ. М. Заліщук, дякували дяки громади, похорон відбувся при великій участи родини, приятелів і знайомих. Свящ. М. Заліщук дав промову і висловив співчуття пані Маслюк і всій родині. Тіло покійного Стефана похоронено на цвинтарі в Реджайні. По похоронних відправах, пані Маслюк всіх присутніх запросила на обід до церковної авдиторії, обід був приготований від церковної громади, жіночим т-вом "Доньки України".

Під час обіду були представники від організацій, котрі висловили співчуття пані Маслюк і родині. Від церковної громади промовляв був. голова громади Іван Марусяк. Теж Семен Зубков прочитав біографію покійного Стефана. Так само прочитав подяку для всіх — написаною покійним Стефаном, для пароха М. Заліщука, дякам, Жіночому Т-ву за приготування обіду, тіло-носцям і всім тим, котрі прийшли віддати йому останню прислугу.

Від родини промовляла і подякувала пані Наталя Бал. На закінчення свящ. М. Заліщук провів молитву.

Нехай Господь Бог оселить душу його там, де правидні спочивають. Вічна йому пам'ять!

У пам'ять свого мужа Стефана пані Марія Маслюк складає дар $50.00 на журнал "Промінь".

С. Зубков

БЛ. П. МАРІЯ ПІЛАТ

Дня 8 січня 1985 року упокоїлась жителька дому Старших Громадян у Норт Бетлфорд, бл. п. Марія Пілат, довголітня читачка і приятелька журналу "Промінь". Походила з околиці Ґлеслин, в Саскачевані, а в Норт Бетлфорд проживала останні роки, коли вже потребувала більшої опіки. Упокоїлась на 90-тому році свого трудолюбивого життя.

Марія Пілат народилася 1896 року в селі Ястробичі, повіт Сокаль, Західна Україна. До Канади прибула 1913 року. Про родинне життя Марії ми мало що знаємо, свого часу вона згадувала про смерть свого сина, який помер в той час, коли вона жила в Ґлеслин. Знаємо, що вона дуже любила читати, хоч скаржилась на очі. Особливо любила журнал "Промінь" та складала на нього скромні пожертви.

Марія Пілат похоронена з Православної Української Церкви у Ґлеслин. Як нев'янучий вінок у пам'ять пок. Марії прислала на "Промінь" приятелька Рузя Савчин 25.00 дол. Покійній Марії Пілат Вічна Пам'ять!

Н. К.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У десяті роковини упокоєння моєї дорогої Добродійки Галини Костюк та у 100-ліття Українського жіночого руху, складаю замість китиці квітів у її пам'ять 100.00 дол. на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять!

Прот. Олександер Костюк

— — — — —

У незабутню пам'ять моїх дорогих батьків — Лукина Стефанюка, який відійшов у вічність 3-го квітня 1981 року й Параскеви Стефанюк, яка упокоїлась 8-го листопада 1983 р. — засилаю в їх пам'ять 25.00 дол. на срібний ювілей журналу "Промінь".

Дочка Анна Сумка і родина, Едмонтон, Алта

— — — — —

У світлу пам'ять наших матерів — Анастасії Буртняк — упокоїлась 29 квітня 1962 р. і Юстини Бабій — упокоїлась 29 квітня 1983 р. Обидві Покійні були передплатницями журнала від першого числа його появи.

З нагоди 25-ліття журнала "Промінь" складаємо дар 25.00 дол. на ювілейний фонд. Бажаємо редакції та управі найкращих успіхів.

Михайло і Галина Бабій з родиною, Вінніпеґ.

— — — — —

З нагоди 25-літнього ювілею журналу та у 35--ту річницю смерти мого дорого мужа, бл. п. Василя Саламандика засилаю 25.00 дол. на журнал "Промінь".

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу нашої дорогої донечки, бл. п. Зені Панчук, яка упокоїлась 11 січня 1985 року в Мелфорт, Саск., у її світлу пам'ять складаємо 50.00 дол. на "Промінь". Спи, дорога Дитино, спокійним сном. Хай канадська земля буде Тобі легкою.

Андрій і Текля Ґурські — Саскатун

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на могили наших дорогих і незабтніх батьків — бл. п. Марії і Мартина Вівчар, які упокоїлись одно в квітні, а друге в січні 1981 року в Гамільтоні, в їх світлу пам'ять засилаємо 10.00 долярів на "Промінь". Пам'ять про них завжди з нами.

Син Денис і Кирен Вівчар, Торонто
Син Павло-Зеновій Вівчар, Гамільтон

У третю болючу річницю упокоєння дорогої дружини Анни, яка упокоїлась 1 травня 1982 р., замість квітів засилаю у її світлу пам'ять 25.00 дол. на ювілейний фонд "Променя". Бл. п. Анна читала журнал від самого початку його видання. Вічна їй пам'ять.

Сумуючий муж Василь Підлипний, Давфин, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогих рідних — незабутнього мужа, батька і дідуся Стефана Чаглея — упокоївся 11-го лютого 1979, сина Ореста — упок. 24 червня 1939 року, батьків (родичі) Івана і Параскевії Палилик — упокоїлись — тато 8 травня 1959, мама 28 лютого 1969, батьків (родичі) — Томи і Веронії Чаглей — тато 8 червня 1979, мама 29 квітня 1979, братова Марія Палилик упок. 18 червня 1981 — замість квітів складаємо в їх світлу пам'ять 60.00 дол. на "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Дружина, дочка, невістка Юлія Чаглей
діти, внуки і правнуки, — Едмонтон

— — — — —

В болючу річницю смерти сл. п. Євгена Сампари з глибоким жалем і смутком згадуємо день 5-го квітня 1984 року, в якому відійшов від нас у вічність назавжди найдорожчий незабутній чоловік і Тато, замість жовтих лелій на його могилу, як нев'янучий вінок складаємо 30.00 дол. на журнал "Промінь".

Добру пам'ять про Нього будемо зберігати в наших серцях разом з молитвами про спокій душі.

Дружина Євгенія Сампара і син Деонізій

— — — — —

У незабутню пам'ять моїх дорогих — мужа Михайла і дочки Ольги Гуляк замість квітів на дорогі могили складаю 10.00 дол. на журнал "Промінь". Вічна їм пам'ять.

Юлія Король, — Канора, Саск.

— — — — —

Замість китиці квітів на могили моїх дорогих батьків, які упокоїлись в різний час засилаю в їх пам'ять 10.00 дол. на журнал "Промінь".

Дочка Ольга Колибаба, Восетна, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — маму Келину і батька Якима, другу маму Анастасію Борейко, сестру Юлію, братчика Петруся і довголітню приятельку Анну Охітву, замість квітів на їх могили складаю 25.00 дол. на журнал "Промінь".

Стефанія Хохоляк, Канора, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Зиновія Паранича, який упокоївся четвертого липня 1984 року, замість квітів складаю дар 50.00 дол. на журнал "Промінь".

Анна Паранич, Едмонтон

— — — — —

У шосту річницю смерти нашого дорогого мужа, батька і дідуся Івана Саранчука — відійшов від нас 5-го травня 1979 року в Норт Бетлфорд, Саск. складаю в його пам'ять нев'янучий вінок і жертвую 20.00 дол. на журнал "Промінь".

Дружина Марія, сини — Мирон і Омелян
із своїми родинами — Норт Бетлфорд

НА СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ

Дорога Мамо!

В день цього великого Свята Матері ми клонимо свої голови і складаємо китицю найкращих весняних квітів на Твою могилу.

У Твою світлу пам'ять засилаю 10.00 дол. на журнал "Промінь", якого Ти так любила читати і так високо оцінювала. Ми Тебе завжди мило згадуємо.

Твої сини: Денис і Кирен Вівчар, Торонто
Павло-Зеновій Вівчар, Гамільтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих і незабутніх приятельок — Анни Захарко та Емілії Доскоч, які упокоїлись — Анна 18 березня 1982 р., а Емілія 15 березня 1983 р., замість квітів на їх могили засилаю 20.00 дол. на журнал "Промінь". Вічна їм пам'ять!

Євгенія Лехкодух, — Восетна, Алта

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих — мужа Йосифа і донечки Стефанії, так само родичів — маму Теодосію і батька Павла та сестру Анну Цимбалісту в їх пам'ять засилаю 25.00 дол. на журнал "Промінь".

Марія Ортинська, — Канора, Саск.

— — — — —

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. Михайла і Марії Жук, та брата Олекси, складаю китицю квітів і засилаю 25.00 дол. на журнал "Промінь".

Нехай буде їм Вічна Пам'ять!

Павліна Ігнаш, Вінніпег

— — — — —

З нагоди 25-ліття "Променя" складаю свою пожертву в сумі 25.00 дол. у пам'ять моєї покійної свекрухи — Параскеви Міненко і племінника, що загинув трагічно дня 19 січня 1985 року, на 15-ій весні свого молодого життя — Володимира Кривоноса.

Бажаю "Променеві" і його редакторці — Наталі Когуській дальшого успіху і розвитку на многі літа!

Добр. Анастасія Міненко

— — — — —

На свіжу могилу о. Прот. Тараса Славченка кладемо букет квітів-незабудьок та разом з тим у його незабутню пам'ять засилаємо 15.00 дол. на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять!

Михайло і Софія Костючук, Давфин, Ман.

— — — — —

У десяті роковини упокоєння мого мужа, бл. п. актора Івана Ралька, який упокоївся в Торонті 26 травня 1975 року, у світлу пам'ять покійного складаю 20.00 дол. на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Анна Ралько, Вінніпег

— — — — —

У незабутню память мого дорогого мужа Василя Кинащука, який упокоївся 23 травня 1984 року, складаю 50.00 дол. на ювілейний фонд журналу "Промінь".

Дружина Марія, Саскатун

ПАМ'ЯТІ НЕЗАБУТНІХ БАТЬКІВ

Замість нев'янучих вінків на могили наших родичів (батьків) Ґордеїв у 20 роковини їх народження в минулому 1984 р. — батько Василь Ґордей народжений 1864 року, мати Александра Ґордей нар. 1870 в селі Чахівці, Буковина, Західна Україна.

Спочивають вони на цвинтарі в Бинзлей, Іспас, Альберта, в Канаді коло церкви Св. Юрія з написами на пам'ятниках:

Ґордій Василь 1864 — 1927
Ґордій Александра 1870 — 1954
Вічна їм пам'ять

В їх незабутню пам'ять складаємо 120.00 дол. на журнал "Промінь".

Василь Ґордей з родиною, Вільна, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять Зені Панчук з Мелфорт, Саск. яка упокоїлась в січні 1985 року і в пам'ять моїх дорогих родичів Михайла й Анни Погорецьких, які упокоїлись давніше, складаю 25.00 дол. на "Промінь".

Доротея Панчук, Вернон, Б. К.

— — — — —

Членки жіночого товариства при Просвіті у Вест Форт Вілліямі складають нев'янучий вінок на могилу нашої членки, бл. п. Стефанії Музики, яка упокоїлась 7-го червня 1984 року, складаємо 25.00 дол. на журнал "Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Павліна Ґамболя, голова — Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Відділ ім. Кн. Ольги в Ґронлід, Саск., кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Шкварчук, піонерки, яка упокоїлась 10 січня 1985 року в Мельфорті, Саск., в її світлу пам'ять складаємо 20.00 дол. на "Промінь". Родині висилаємо співчуття.

За відділ
Марія Данилюк, Ґронлід, Саск.

— — — — —

У першу річницю упокоєння дорогої матері, бл. п. Марії Музики з дому Фіґус, яка відійшла у вічність 14 травня 1984 року у Вайті, Ман., засилаємо у її світлу пам'ять 25.00 дол. на фонд "Променя". Вічна їй пам'ять!

Син — Богдан
Невістка — Розалія
Внуки — Таня й Антін

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу дорого приятеля і хресного батька Василя Стінку з Келґари, який упокоївся 27 березня 1985 року, в його світлу пам'ять складаю 20.00 дол. на журнал "Промінь".

Віктор і Текля Ременда, Канора, Саск.
Маруся і Павло Ґондзьола, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці квітів у День Матері на могилу моєї дорогої Мами, бл. п. Розалії Томащук висилаю 25.00 долярів на журнал "Промінь", як ювілейний фонд журналу "Промінь".

Бажаю Редакції журналу всього найкращого на майбутнє.

Зоня Марковська, Мічам

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

РЕДФІЛД-РИЧАРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки — Редфілд-Ричард, Саск. відбулись 3-го грудня 1984 року в домі Олесі Плюти, у присутности 10 членок.

Голова відділу Єлисавета Напастюк переводила збори, привітала членок та попросила до молитви і хвилини мовчанки вшанувати членок, що відійшли у вічність. Секретарка Кароля Дмитрук перечитала звіт з минулих річних зборів і звіт з діяльности відділу за 1984 рік.

Впродовж року відбулося 8 зборів і 1 засідання. На кожних зборах читано обіжники та кореспонденцію.

Цього року наш відділ спільно з відділом ім. О. Пчілки в Норт Бетелфорд, відсвяткували свято Лесі Українки та Свято Героїнь, де мали збірку на "Промінь". Також брали участь в святі Тараса Шевченка на запрошення Української Культурної Ради.

Наші членки їздили колядувати, займалися збіркою на Черв о ний Хрест і Недугу Рака — та висилали картки поздоровлення і співчуття. Також помагали з печенням та видаванням похоронних чи поминальних обідах.

Цього року наші членки разом з церковною громадою мали приємність брати участь в святкуванні 25-ліття Священства нашого пароха о. М. Стеценка. Це свято було сполучене з 25-літнім ювілеєм подружжя о. Миколи і добродійки Стеценків, де велике число вірних з цілого округа мали нагоду бути учасниками цього урочистого свята.

Членки відділу старанно дбають про чистоту та красу місцевої церкви і Народного Дому. Також цього року чотири членки їздили до Зеленого Гаю та все чистили оселю. Ми дарували печиво на ,обід котрий відбувся на закінчення літних курсів. Тут варт сказати, що наша громада відпустила день свого храму, щоб взяти участь разом з нашим парохом в Богослуженні та бути на концерті на оселі Зеленого Гаю.

Наші членки видали обід на Проводи, мали успішний "Печовий Бінго" та осінню вечерю. Також на заклик Централі мали Беневолент Чай по зборах, де по черзі членки приготовляли смачну перекуску Збірки з чаю усумі 53.85 дол. вислали до Централі на покриття коштів друку релігійних лекцій.

Наш відділ посилав делегатку, О. Плюту, на Пров. З'їзд до Йорктону. Членки продавали білети на Музей, та їздили до Н. Бетелфорд, коли пані Савіцька мала прозірки та доповідь про наш Музей.

Членки вишивали дрібні речі як обкладинки на молитовники, подущини, ґудзики і т. д. та подарували їх до центрального кіоску. Цим проектам найбільше праці вложила наша голова Є. Напастюк.

Касирка Ольга Никифорук, у своїм фінансовім звіті сказала, що наш відділ виповнив свій бюджет на 1984 рік в сумі 139.00 дол. пожертвував 136.00 дол. на Зелений Гай як також висилали пожертви на Інститут П. Могили, "Промінь", Молодечий Православний Хор, Степендії та організаційний фонд. На Музей відділ пожертвував 100.00 дол., а по-одинокі членки 115.00 дол. Прихід 1984 року був 1.606.64 долярів, а розхід 1.289.37 долярів.

Слідували звіти різних референток та голова подякувала членкам за кооперацію і закликала до дальшої праці. Членки висловили признання голові Є. Напастюк, яка совісно виконувала свої обов'язки.

Склад Управи на 1985 рік: Уступаюча голова — Є. Напастюк, голова — Кароля Дмитрук, заст. голови — Ольга Никифорук, рек. секр. — Стефанія Никифорук, кореспо. секр. — Євгенія Никифорук, касирка — Олеся Плюта. Господині: Ю. Кучірка, Ю. Катеринич, Олена Плюта і Н. Ковальська. Сестриці: Є. Напастюк, Н. Іванчук, О. Ковальська, Н. Ковальська. Культуро-Освітні Реф.: О. Никифорук, О. Ковальська. Мистецтва: Є. Напастюк. Добродійний Комітет: Зірка Ковальська, Н. Ковальська. Архіви: Н. Іванчук. Контролерки: З. Ковальська, О. Никифорук

Бажаємо всім членкам Союзу найкращих успіхів.

За заряд у 1984 р.
Є. Напастюк — голова
Олеся Ковальська — кор. секр.

РІЧНІ ЗБОРИ В СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в Народнім Домі дня 5-го грудня 1984 року у присутності 33 членок. Збори відкрила голова, пані Є. Рошко. Стіл був гарно прибраний — колач, свічки, овочі і прапор СУК. Отець Ієромонах Лаврентій провів Панахиду за померлих членок. По молитві дав признання членкам за віддану працю при церкві і побажав успіхів на будуче. Голова подякувала отцеві за працю в громаді.

Секретарка пані Палічук прочитала звіт з минулих річних зборів. Касирка пані Кокотайло дала звіт фінансовий. З 1983 року лишилося в касі 5,607.38 дол. Прихід за рік 1984 — 42,788.03 дол. Розхід — 36,991.90. В касі лишилося 11,284.54 дол.

Слідували звіти голів комітетів з діяльности товариства, звіти показали велику працю протягом року. Відділ відбув 11 місячних зборів і 4 засідань заряду. Культосвітня діяльність: під час Різдвяних свят ходили колядувати, пригот о вляли спільну Святу Вечерю, мали забави — Маланку і пущення. Святкували День Державности, Свято Тараса Шевченка, День Матері, День Батька, День Подяки, Свято Книжки, Вечір Родини, 100-річчя Жіночого Руху, Листопадове Свято. Гостили С. У.М.К. з Келгарі, мали Великодний Чай і продаж великоднього печива і писанок, відбуваються релігійні кляси. Жертвували на "Промінь", до церкви, на Народний Дім, танцюристам "Голубка", до СУМК. Збирали на Червоний Хрест, гостили пані Фарину, Провінційну голову і пані Савіцьку, голова Музейної фундації. Відвідуємо інші відділи та їхні підприємства, відвідуємо хворих. Приготовляємо обіди на весілля, ювілейні обіди, бенкети, похорони і поминальні обіди. Відвідуємо в шпиталі, в Старечім Домі і в приватній лікарні

Склад заряду на 1985 рік: Голова — Є. Рошко, заступниця голови — М. Івасюк, секретарка — Є. Палічук, заступниця секретарки — М. Федюк, касирка — М. Кокотайло. Референтки: Освіти — М. Рацой, Л. Врайт, "Промінь" — М. Паламарек,

видавництва — К. Лотоцька, до української преси — С. Семака, до англійської преси — М. Федюк. Контрольна Комісія: П. Садова, Л. Білей, П. Колотилюк. Номінаційний Комітет: К. Лотоцька, О. Предій, Д. Мак, СУМК: П. Садова, М. Антонюк, Л. Врайт. Бібліотеки: Л. Врайт, М. Антонюк, М. Дереновська. Книжка Історії товариства: М. Антонюк, Л. Леськів, П. Садова, М. Івасюк, М. Рацой, О. Головайчук.

Голова пані Рошко доручила порцелянові рожі Екзекутиві і тим членкам, що прибули на кожні збори. Вона подякувала всім за щиру працю. Побажала всім доброго здоров'я і закликала членок до дальшої праці для добра нашої Церкви і народу.

Після зборів була перекуска і відспівали "На многі літа".

М. Антонюк

ОШАВА, ОНТ.

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, БАРВІНОК

На 27-их річних зборах в жовтні 1984 р. вибрано слідуючі урядниці: Голова: — Марія Григоренко, уступаюча голова — Оля Куць, заступниця голови — Валентина Холонюк, секретарка — Наталя Давдс, касирка — Ліса Прусинська, фінансова секретарка — Михаліна Ґонта. Контрольна комісія: — Ґеня Маґа, Надя Стец і Оля Горегляд. Секретарка до преси — Маріяна Шолдра. Комітет недільної школи: — добродійка Надія Метулинська, Кароля Шевчук і Анна Бейковська. Комітет до школи народних танків: — Йоанна Стирджес і Леся Миносора, культурно-освітна референтка — добр. Надія Метулинська, реф. "Променя" — Наталя Давдс, реф. Конституції — Анна Дутчак, реф. членства — Ґеня Маґа. Молодший СУМК — Михаліна Ґонта. Старший СУМК: — Маріяна Шолдра, Анна Бейковська і Ширлі Холонюк. Відвідування хворих: — Анна Дутчак і Ґеня Маґа. Господиня кімнати — Марія Григоренко. Телефонічний комітет: — О. Куць, Ніна Котелко, Леся Миносора і Ґеня Маґа. Репрезентантки до до жіночого КУК: — добр. Н. Метулинська і Наталя Довдс. Репрезентантки до льокальної жіночої Ради: — Анна Дутчак, Н. Давдс. Репрезентантка до "Фолк артс кавнсел" — Марія Шолдра.

Місячні сходини відбуваються першої середи у власній кімнаті у залі при церкві Св. Івана Христителя, де зосереджується наша активність. Членок є 37, дві почесні. Збори починаються молитвою і отець настоятель прот. Віталій Метулинський подає науку з Святого Письма. В роковинах наших великих постатей, відбуваються читання. Річно приготовляються концерти на День Матері і Свято Миколая. З приводу Великодня маємо для громади обід Спільне Свячене і також розносимо кошики із свяченим для старших немічних у шпиталях і старечих домах. Відбуваються базари, або випродаж річей та печива. Щороку наша церковна громада спонсорує павільйон "Одеса" під час міського тижня Фієсти. Наш відділ виконує багато обов'язків, між іншим, опікується вибором кандидатки на королеву, переведення культурної вистави, поміч в кіоску випродажі річей і при кухні.

Відділ бере участь у Провінційних З'їздах Східньої Канади. Членки успішно виконали свої обов'язки коли з'їзд був в Ошаві в листопаді 1983 році. Дальше, опікуємося дітьми при недільній школі, старший і молодший СУМК і українські танки. Відділ належить і бере участь в організаціях як Жіночий КУК, Жіноча Рада і "Фолк Артс Кавнсил". Поза постійні жертви на церкву і організаційні цілі, в минулім році вислано одежу і жертву для українців в Бразилії, що зазнали повені. Найголовніші зусилля звернені від цього року до часу святкування 1000-ліття Хрещення України в Православну віру. Відділ "Барвінок" започаткував проєкт розмалювання церкви іконами. До комітету увійшли пані: Маріяна Шолдра, Валентина Холонюк, Оля Куць, Надія Метулинська, Галина Плішка, Оля Горегляд, Надя Стец, Наталя Давдс і голова комітету Марія Григоренко. Комітет співпрацює взаємно з церковною громадою до завершення діла на славу Бога і продовження цінности українських релігійних і культурних традицій.

Наталя Давдс — секретарка

ОВКБУРН, МАН.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 7-го листопада 1984 року в Українськім Народні Домі. Збори відкрила голова Ґеня Матієшин молитвою, відтак, хвилиною мовчанки вшанували покійних членок. Предсідницею зборів була Савеля Слонь. Секретаркою — Галя Ваврик.

Прочитано протокол з останніх річних зборів. Слідували звіти заряду цілорічної праці. Впродовж року відбулося 10 зборів, одно засідання. Голова відділу здала обширний звіт праці за цілий рік, сказала, що належиться щира подяка членкам за таку добру кооперацію.

В січні членки відвідали пацієнтів у Морлі Гавз під час Різдва, з колядою і подарунками. Рік від року, ходять колядувати з членками церковної громади. Влаштували Новорічну вечерю на Маланку і танець. В лютому приготовили пирогову вечерю для учителів. Вшанували роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка. В березні видали вечерю для Кредит Юнійон. В квітні відбули Весняний Чай та продаж великодного печива і розігравку. Мали виставку старовинних речей і теперішніх. Взяли на себе обов'язок збірки на фонд рака, видали перекуску на двох акційних випродажах. В травні мали Спільне свячене, та День Матері. В липні членки брали участь у святкуванні 100-річчя Шовл Лейк Муніципалу. В Овкбурн відбулося святкування Сентен'ял від 20 до 22 липня, членки разом з церковною громадою і Українським Нар. Домом мали віз "фловт" у формі книжки як наша культура, буда, як перші поселенці приїхали до Канади в котрій вони мешкали, та тутешню хату, як мешкають тепер. Видали перекуску, та храмовий обід. В жовтні вислали делегатку на з'їзд Союзу до Брендону. Відвідала наш відділ голова Музейної Фундації Марія Савіцька з новою програмою прозірок праці Музею в Саскатуні.

Видали перекуску для старших в Морей Гавз, коли мали день уродин. Один похоронний обід. Відвідали хворих членок у лікарнях і по домах. Дали квіти тим членкам ,що святкували 50 літний ювілей та на уродинний день почесної членки. В листопаді Савеля Слонь репрезен-

тувала наш відділ на Провінційнім З'їзді у Вінніпезі.

За рік 1984 відділ жертвував на такі цілі: Український Народний Дім 500.00 дол., церкву 1000.00 дол., сповнили бюджет до Централі, Музейний Фонд 100.00 дол., купили холодільник до їдальні до Народного Дому 700.00 дол., на Колегію сто долярів, на пам'ятник "голоду" 25.00 долярів, Шелтон 25.00 дол., організаційний фонд 30.00 дол., Стипендійний фонд 10.00 дол., та інші.

Наш прихід за рік 1984 — 4,379.19 долярів. Розхід — 5,682.97 дол.

Заряд відділу на 1985 рік: Уступивша голова Ґеня Матіешин, голова — Анастасія Грицак, заступниця — Марія Старенька, рекордова секретарка — Ґеня Матіешин, касирка — Анна Друль, фін. секретарка — Маґда Матійовська, господині: Марія Мануляк, Марія Бородій. Комітет для хворих: Галя Ваврик, Ґеня Польова, Савеля Слонь, Филис Туткалюк. Контрольори: Катерина Швалюк, Марія Бородій.

Анна Баклащук — рек. секретарка

ВІНДЗОР, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 30 листопада 1984 року в залі Св. Володимира у присутності 58 членок. Голова Оля Друль відкрила збори і попросила отця Шадурського провести молитву. Покійних членок відділу вшановано хвилинною мовчанкою. Предсідницею зборів вибрано Олю Друль, а секретаркою Аделю Мілько. Після прочитання протоколу з минулих річних зборів, приступлено до звітів урядниць минулорічної праці.

Голова прочитала свої обов'язки на протязі року, і подякувала екзекутиві, комітетам і членкам за гарну кооперацію, склала подяку Отцеві і добродійці Шадурським за їхні щирі поради, за молитви, першій заступниці п. Міхальчук, чоловікам, що помагали де було потрібно тяжкої фізичної праці, подякувала за довір'я до неї, і закликала до співпраці щоб надальше наш відділ розвивався. Заступниці голови пані Марія Міхальчук, Анна Стебельська і Стефанія Друль дали звіт про обов'язки, що вони виконували.

Секретарка Аделя Мілько подала звіт про діяльність відділу. На протязі року відбулося 9 місячних зборів, 17 засідань заряду. Сповнили бюджет до Централі в сумі 337.00 долярів. Відбулися імпрези відділу, приятельський вечерок, Свято Миколая з обміною подарунків. Академія Лесі Українки, вечірки писання писанок, весняний чай і вшанування членок з нагоди 25-ліття членства та вручення грамот на чай були запрошені всі українські організації Віндзору і складові організації С.У.С., Т.У.С., С.У.М.К., громада Собору Св. Володимира, багатокультурність, льокальна Жіноча Рада, УНО. Ліґа Католиків, також було під час чаю висвітлено 2 фільми, "Писанка" і "Найсильніший чоловік у світі". Відбулося свято 100-річчя Українського Жіночого Руху і вшанування і вручення грамот і табличок чотирьом членкам Музею за їх віддану працю в ділянці мистецького вишивання для місцевого музею.

Відділ Лесі Українки брав участь у святі 100-річчя Українського Жіночого Руху вшанованого КУК-ом. Приготовили обіди на імпрези Соборної громади річний базар, два сморгисборд, Маланку, Йорданську Святу вечеру, Спільне свячене, річний пікнік, приготовили вечерю для хористів під час передачі колядок на Т.V. і радіо і Храмове Свято. Членки хору і Освітньо-культурний комітет брали участь у святі Тараса Шевченка. Членки пекли колачики на тризну голодомору. Передали книжки 50-ліття відділу до головної бібліотеки, до Багатокультурности, до Архівів в Оттаві, до Централі і відділам СУК. Брали участь з прапором в панахидах. Отець Шадурський посвятив хрест, що відділ закупив до Собору і відслужив панахиду за нашу патронку Лесю Українку, відправив панахиду за померших основателів Жіночого Руху по цілім світі і за померших членок відділу.

Відділ вітав в себе льокальну Жіночу Раду, котрі оглядали наш Музей. Відділ, як член Багато-культурности брав участь посилаючи репрезентантів на імпрези, на базари, на збори, на Різдвяний базар, на "Герітедж", День матері (або вшанування жінок піонерок) — п. Олена Веньґер була вибрана від нашого відділу. Вислали 5 репрезентанток на ювілей 50-ліття і бенкет льокальної Жіночої Ради. Посилали репрезентанток на 40-літній ювілей УНО і репрезентантку на показ моди. Брала участь у каруселі разом з Т.У.С., С.У.М.К., і громадою, відділ займався приготуванням їжі, продажем кіоску і показом фасонів. Гостили варениками організацію бизнесовців і професіоналістів. Відділ підтримує українську і недільну школи, цікавимось повчальними книжками закупляючи для своєї бібліотеки і продаючи книжки на користь Централі Союзу.

Відділ відновив ансамбель танців оплачуючи вчительку. Опікуємось молодшим відділом СУМК, дорадниці дають поради, відділ оплачує кошти поїздки на конференції С.У.М.К. Також маємо дорадницю до старшого СУМК, відділ Ж.Т. підтримує і помагає при їхніх імпрезах, приготовили обід з нагоди змагання відділів Східньої Канади, заплатили за двох сумківців на літню оселю відпочинку. Посилали сумківців на виступи Багатокультурности на "Герітедж" День Матері, грали на бандурі і співали на "Мультикульт. Комершал Т.V. Ч. 9 адвертайсінґ", брали участь у "Карусел Нетівс Фешен Шов" і параді "Фрідом Фестівал", навчали вироби пасок. Членки відділу брали участь у зустрічі королеви в українських строях із прапорами Комітет хворих: відвідували хворих з подарунками по шпиталях, домах і домах для старших, також відвідували хворих і немічних з різдвяними і великодними подарунками і відвідували через весь рік немічних по домах з варениками, висилали картки побажання і вшановували уродини членок, що середи. Були учасниками чайного прийняття льокальної Жіночої Ради. На здобуток фінансів відділ провадить проєкт вареників і голубців. щосереди і продають українські речі з кіоску. Відділ виписує журнал "Промінь" і "Наше Життя", подає дописи і желання до "Променя". Відділ Ж.Т. приготовляв обіди — тризни. Членки радо гостили і вітали З'їзд Східньої Канади. Відділ спонсорував для членок туру. До відділу вступили три нових членки.

До управи на 1985 рік увійшли: уступаюча голова — Оля Друль, голова — Аделя Мілько, перша заст. — Марія Міхальчук, друга заступниця — Марія Кушнір, третя заступниця — Настя Свинтак, рекордова секретарка — Євгенія Квасницька, кореспонденційна секретарка — до-

Довкола дому

Стефанія Кульба

бродійка Марія Шадурська, фінансова секретарка — Катерина Лейн, касирка — Марія Нимиц, контрольна комісія — Марія Гладиш, Марія Вахна, бібліотекарка — Марія Старух, дорадниця до старшого СУМК — Галя Финканин, дорадниця до молодшого СУМК — Єлейн Масляк, репрезентантка багато-культурности — Оля Друль, репрезентантки до Локальної Жіночої Ради — Анна Ткачук, Марта Петрук, кіоск — Стефанія Друль, Іванна Залужна, референтка "Променя" — Оля Друль, закупна — Катерина Лейн.

Комітети: Освіти — Стефанія Заборонюк і добр. Марія Шадурська, музею — голова Іванна Римар, заступниця — Стефанія Заборонюк, секретарка — Ольга Торошенко, касирка — Марія Гнатюк. Членки: — Марія Карпінець, Соня Карпінець, Марія Прокопчук, Антоніна Войцик, Мирослава Телега, Євгенія Щепанська, відвідування хворих: — Дора Портер. Соціяльний комітет: Соня Давибіда, Наля Финканин, Ольга Земляк, телефонічний — Соня Давибіда, Софія Рівак, Євгенія Щепанська, танцювальний: Єлейн Масляк, Анна Натишак.

Аделя Мілько, секретарка зборів

ЗЕЛЕНИЙ ПЕРЕЦЬ НАЧИНЕНИЙ МОРКВОЮ

На 12 штук зеленого перцю треба 10 ф. моркви.

1) Приготування начинки:

Почистити моркву і потерти на терці з великими дірками. Розігріти одне горнятко соняшникової олії і додати до потертої моркви. Смажити, ввесь час перемішуючи. Додати солі, і "кетчапу" до смаку, щоб морква була помірковано солодка, додати цілий пучок свіжої, помитої і порізаної петрушки. Смажити около 5 хвилин.

Окремо на пательні зісмажити 2 великі цибулини на-рум'яно і додати до моркви, замішати і відставити.

2) Приготування перцю:

Зелений перець вирізати від хвостика, вичистити середину, не розрізуючи його. Закип'ятити воду і вкинути до неї перець. Коли закипить один раз, відразу злити воду. Остудити.

3) Приготування кетчапного соусу:

Взяти 32 ун. Гайнз томато кетчап, додати ¼ горнятка соняшникової олії і ½ горнятка води і заварити. Додати трохи цукру до смаку (щоб соус не був дуже гострий).

4) Остуджений перець начинити начинкою (1) досить тісно. Потім вставити начинений перець начинкою догори у велику посудину і залити кетчапним соусом (3). Всунути до гарячої печі на 350 ст. і пекти 1½ до 2 години. Витягати з печі 2 3 рази, поливаючи соком з-під перцю. Подається холодним.

RAW VEGETABLES WITH HOT GARLIC SAUCE

⅜ cup unsalted butter
5 tablespoons olive oil
1 small can anchovies in oil — chopped
2 to 6 garlic cloves — finely chopped
4 celery stalks — cut into 2 inch lengths
1 red pepper, pith and seeds removed — cut into thin strips
4 small carrots — peeled and cut into sticks
¼ small white cabbage — cut into fairly wide strips

Put the butter, olive oil, anchovies with their oil and garlic into a saucepan and cook gently, stirring occasionally for 15 mins. Transfer to a fondue pot, chafing dish or heatproof dish on a plate warmer and serve with the raw vegetables.

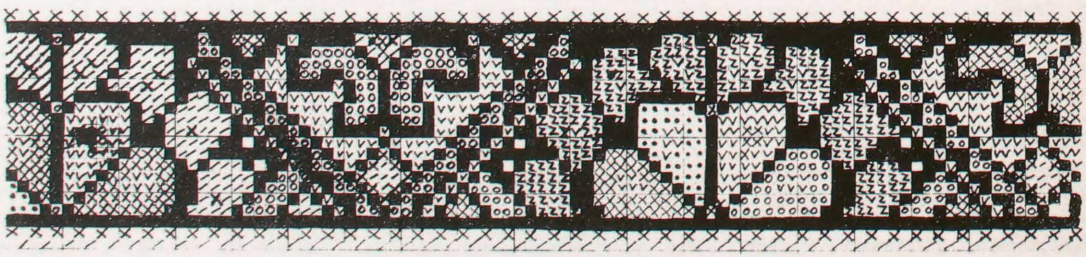

Закарпаття — взірець вишитий хрестиком. Нитки DMC — ■ чорна, × — червона, ○ — помаранчева, • — жовта, V — зелена, / — синя.

Увага вишивальниці: — не міняти красок ниток бо втратить ідентичність взору з тих околиць Закарпаття.
Український Музей Східня Філія
Рисувала **Іванна Вахна.**

Ювілейний фонд „Променя"

Відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні з ювілейного свята журналу — 3 березня 1985 $760.00
Відділ при Катедрі св. Івана в Едмонтоні 576.00
Відділ при Катедрі св. Івана в Едмонтоні 222.00
На ювілейному святі „Променя" відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. 260.00
Відділ ім. Марії Маркович, Канора, Саск., з ювілейного свята 26 лютого 1985 р. 214.00
Відділ ім. Лесі Українки в Кемлупс, Б. К. 200.00
Відділ ім. Кн. Ольги у Вінніпезі з членського чаю 220.00
Відділ ім. Ганки Романчич в Саскатуні з 10-літнього ювілею відділу 145.00
Відділ ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. 100.00
з побажанням журналові 100.00
Онуфрій і Євдокія Кіт з Веланд, Онт. з побажанням журналові 76.00
Марія Маслюк, Реджайна, Саск., з похорону чоловіка 50.00
Відділ Комітету Українок Канади у Вінніпезі з побажанням журналові 50.00
Марія Макаренко в Лондон, Онт. з побажанням журналові 50.00
Відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні з свята роковин патронки Л. Українки 50.00
Відділ Софії Русової, Мисисага, Онт. 50.00
Відділ Комітету Українок Канади в Саскатуні 50.00
М. Качура, Бромвил, Онт. 30.00
Параня Гладинюк, Ніягара Фалс, Онт. (поправлене) 28.00
Ольга Ковальчук, Вінніпеґ 26.00
Юлія Садляк, Торгилд, Алта. 26.00
Юстина Симчич, Давфин, Ман. 25.00
Василь Підлипний — у пам'ять дружини Анни 25.00
Дозалія Балацька, Ніпавин, Саск. 25.00
Катерина і Петро Колтуцькі, Сенді Лейк, Ман. 25.00
Іван В. Мельник, Реджайна, з побажанням журналові 25.00
Відділ ім. Лесі Українки в Ґрімзбі з святочних роковин Лесі Українки, послала Марія Нечай 25.00
Елас Кіндрачук, Саскатун 25.00
Галя Максимюк, Саскатун 25.00
Варвара Павлюк, Саскатун 25.00
Ольга Гавриш, Саскатун 25.00
Дарія Янда, Едмонтон 25.00
П. Балацько, Тандер Бей, Онт. 25.00
Надя Мекдоналд, Келґари, Алта. 25.00
Кей Киящук, Торсбі, Алта. 25.00
Зеня Богонос, Вінніпеґ 20.00
Василь Страшок, Едмонтон 20.00
М. Комендат, Ридждавн, Онт. (справлено) 20.00
Катерина Самець, Давфин, Ман. 15.00
Анна Білак, Саскатун 15.00
Ольга Семенюк, Емесбурґ, Онт. 15.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. 13.00
Марія Скрипник, Чиливек, Б. К. 11.00
Линда Лазарович, Вінніпеґ 10.00
К. Василишин, Монтреал 10.00
Елис Кіндрачук, Саскатун 10.00
Марія Зипчан, Саскатун 10.00
Відділ Кн. Ольги, М. Зайцев, Вінніпеґ 10.00
Катерина Василишин, Монтреал 10.00
Анна Клапоущак, Давфин, Ман. 10.00
Марія Ґорчинська, Давфин 10.00
Е. Івусяк, Давфин 10.00
Параска Хомик — Монтреал 10.00
Неті Трофаненко, Бирнабі, Б. К. 10.00
М. Зелена, Форт Френцес, Онт. 10.00
Вікторія Рак, Саскатун 10.00
Пані Добровольська, Торонто 8.00
А. Рич, Давфин, Ман. 8.00
Добр. Анна Крочак, Нипавин, Саск. 8.00
Джені Комарніцька — Ґрендв'ю 8.00
М. Ревуцький, Вінніпеґ 8.00
Анна Журавецька, Де Па, Ман. 8.00
Юстина Яремій, Донвел, Онт. 8.00
П. Бойчук, Ґрімзбі, Онт. 6.00
Е. Яремчук, Едмонтон 6.00
М. Михайлов, Вінніпеґ 5.00
Емілія Шевчук, Давфин 5.00
Анна Бойчук, Вестон, Онт. 5.00
Добр. Марія Легенюк, Гамільтон 5.00
Петрунеля Семенюк, Мус Джо, Саск. 5.00

По $3.00 склали: П. Клемба (поправлене), Лашин, Кве., О. Шевчук, Монтреал, Анна Шестацька, Торонто, Анастасія Косс, Едмонтон, Марія Гусак, Ґрімзбі, Онт.

Придбали нові передплати

Марія Лазарук, Едмонтон 6
Марія Дорош, Саскатун 5
Настуня Міщук, Вінніпеґ 4
Дора Ортинська, Канора, Саск. 2
Марія Кирилюк, Шіго, Саск. 2
Анна Ефтода, Йорктон 2
Силвія Сорочка, Саскатун 1
Ірина Скорець, Бюкенан, Саск. 1
Софія Пилипов, Виниярд, Саск. 1
Ольга Бишоп, Ніягара Фалс 1
Анна Денис, Вегревил 1

ПОШУКУЄМО ДО ЛІТНЬОЇ ОСЕЛІ

Оселя „Тризуб" при озері Кристал Лейк, Канора, Саскачеван п о ш у к у є :

1. Адміністратора-управителя,
2. Трьох учителів, для викладання української мови,
3. Чотири дорадники або канцелери,
4. Одну кухарку або кухаря,
   Дві помічниці або помічників.

Всі апліканти мають знати українську мову і бути у віці поверх 17 років.

Курси на оселі:

1-ша група від 7липня до 21 липня (July 21 — August 4)
2-га група від 21 липня до 4 серпня (July 7 — July 21)

For applications please write to:
L. J. Makowsky
Box 1357
Canora, Sask.
S0A 0I0

P W-43
HAWRYSH MRS K OCT 85
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

ISSN 0380-2140

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1